This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

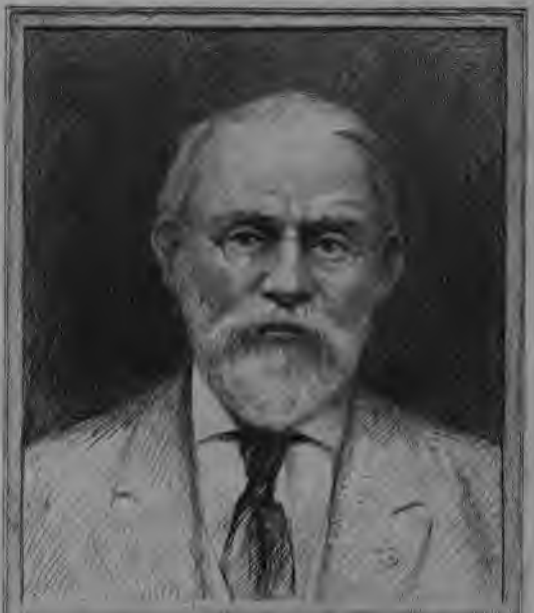

SILAS WRIGHT DUNNING
BEQUEST
UNIVERSITY OF MICHIGAN
GENERAL LIBRARY

FROM THE LIBRARY OF
CHRISTIAN JENSEN

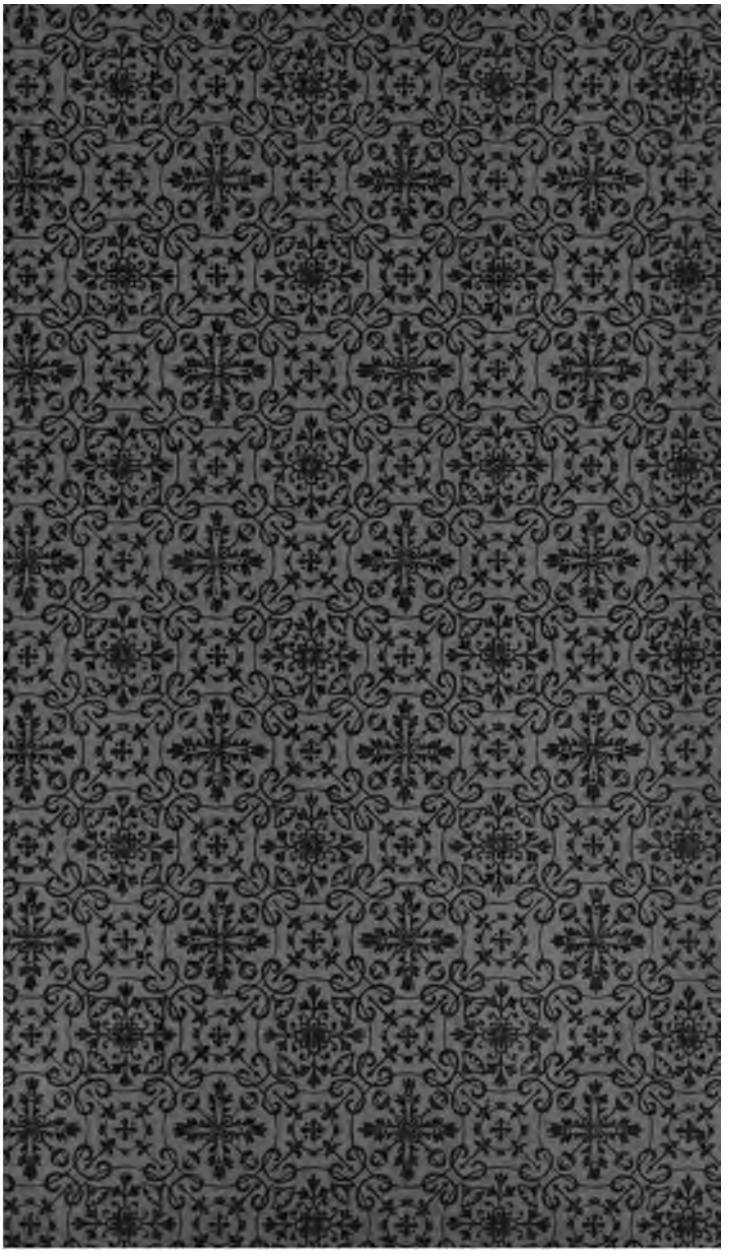

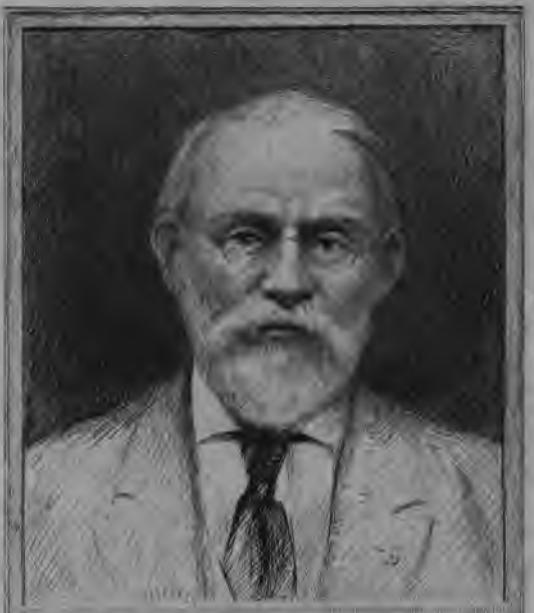

SILAS WRIGHT DUNNING
BEQUEST
UNIVERSITY OF MICHIGAN
GENERAL LIBRARY

FROM THE LIBRARY OF
CHRISTIAN JENSEN

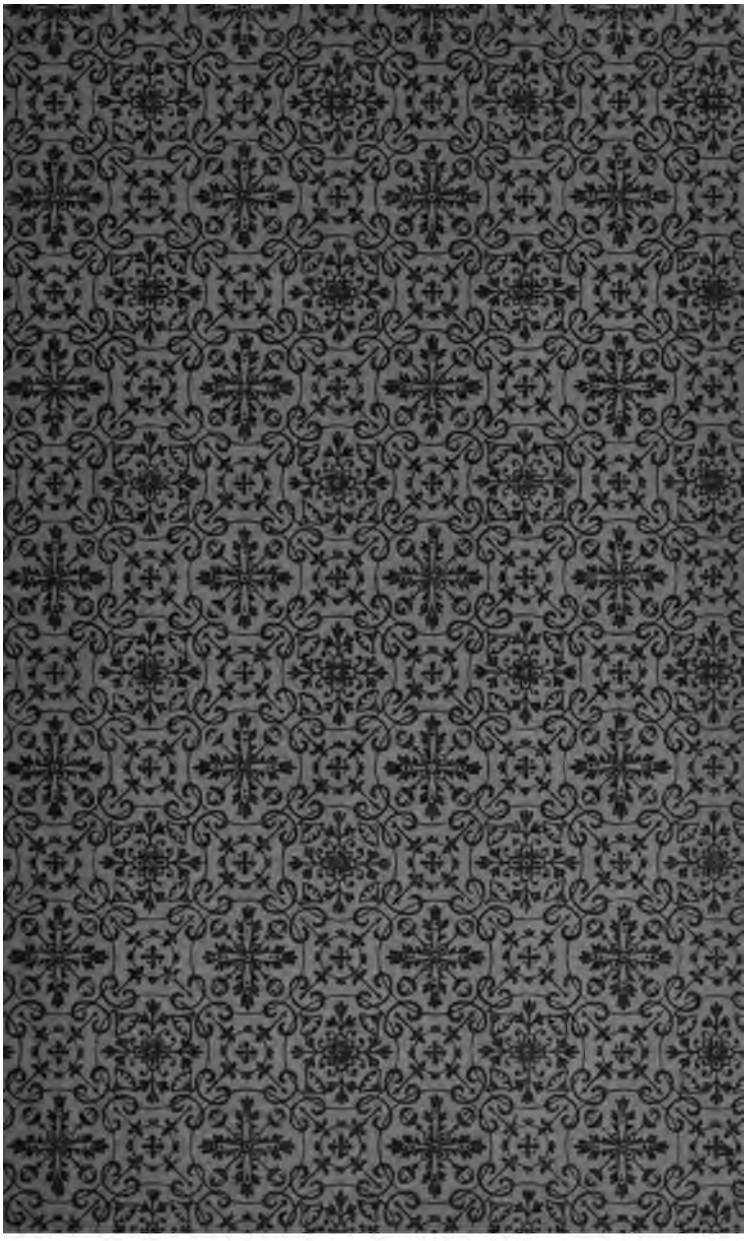

PT
8126
.V8

RT
812 6
.V8

VØLUND SMED

MELODRAMA

INDHOLD

Saa synger den graanede Skjald.

Vølund tager sig Viv.
Adskillelsen.
Vølund paa Holmen.
I Kongsgaarden.

Saa kvæder den liden Pilt.

Saa synger den graanede Skjald.

Saa synger den graanede Skjald —
ikke fordi han vil,
mindre fordi han skal,
mest fordi han ej kan andet.

Og mens han synger, staar i Vaade Landet.

Strengen er af Guld.

Imens han synger, staar i Vaade Landet:
Friheden lagt øde,
de store Helte døde,
Smaakravlet ovenpaa;

Dan sover sødt i Højen,
Mark bær' de golde Straa;
synge gør han, Skjalden,
og lytte gør de Faa.

Hvi skulde det være andet —
nu staar i Vaade Landet,
og *dér* faar det at staa!

Strengen er af Guld.

Saa synger han, den graanede Skjald,
og sætter sin Harpe mod Jord,
sætter den haardt mod de golde Straa,
og griber den gyldne Snor;

griber den snoede Gyldenstreng,
fatter det flunkende Guld;
visned' ere hans Hovedhaar,
hans Barm er saa ung og fuld.

Visned' ere hans Hovedhaar
med Løvets tidlige Falden —
saa er der just for hans Harpe Brug
og Plads for hans Kunst i Hallen.

Træd ind, træd ind, du graanede Skjald,
og tag iblandt Oldinger Sæde,
og syng om Alverdens Ingenting
til Kongens og Stodderens Glæde! —

Saa sidder han dér, den graanede Skjald,
og sætter sin Harpe mod Jord,
sætter den haardt mod sin Sidemands Taa,
og griber den gyldne Snor;

griber den snoede Gyldenstreng,
fatter det flunkende Guld —
han skulde mimre med Oldingerøst,
han synger af Barmen fuld.

Han skulde kvæde om Kejserens Skæg,
til Kongens og Dronningens Pris —
han synger, at Landet i Vaade er stædt
og Friheden ligervis.

Han synger, at nu er det Trællenes Tid
og Øjentjenernes Stund,
at nu er Smaakravlet oven paa,
mens Heltene faar deres Blund;

at Lavmaal lønnes med Ærespost
og Forræderi med Guld —
han glemmer sit graanede Hovedhaar,
hans Barm er saa ung og fuld.

Han kryster i Favnen sin Harpes Bul
og tvinger den talende Streng —
men ikke til Pris for det Prinsekuld,
som mylrer fra Fyrsternes Seng.

Med opspilet Øje og Næsebor
han vejrer den kommende Dag,
hvor de, der er smeddet i Baand som han selv,
skal slaa deres Lænker i Kvag.

Han retter sin stive, værkende Ryg,
han glemmer de Smærter, han led:
han hugger sin Smærte i Guld-Runer ind
om Vølunds kvalfulde Sved.

Han skriger det ud — over Landets Nød,
over Sump, over Friheds Forlis:
i Fangeluft smægter som Vølund Smed
de Tusinder ligervis!

Man flænsed dem Kødet, man stjal deres
Blod,
deres Kærligheds Ret, deres Kunst,
og tvang dem at smedde paa Nidungs Holm
blandt Kullenes giftige Dunst!

Man mente Vølund uskadeliggjort —
men lur den lammede Mand:
han hugger til Plukfisk de Junkere smaa
og krænker en Frøken af Stand!

Og aksler sin Kærligheds Fjederham —
i Skrudet saa svøber han sig:
Hervør-Alvide! Lanserne frem!
til Valhal, til Valhal, med Dig! . . . .

Saa synger han ud, den graanede Skjald,
og sætter sin Harpe mod Jord —
alle de Oldinger hummed sig bort
uden at mæle et Ord.

Øde er Hallen, Støv overalt,
udenfor smaaskvulper Vandet;
udenfor hændes der ingenting —
dér staar i Vaade Landet.

Strengen er af Guld.

PERSONERNE

VØLUND, kunstfærdig Smed.
SVARTALF, } hans to Svende.
LYSALF, }
KONG NIDUNG, Hersker over Thy-Land.
BØDVILD, hans Datter.
GRIMUR, } hans to Sønner.
GRAMUR, }
REJGIN, Kongens Hirdmand.
RAGNVALD, Jarl.
THYRSE, Jarl.
KONGS-SKJALDEN.

HERVØR-ALVIDE, Valkyrie.

DVÆRGKONGE.
DVÆRGDRONNING.
SMAAPIGER.
ALFER.
DVÆRGE.
VALKYRIER.

Kongens Mænd, Huskarle, Tærner; Gæster med Følge Alfer, Dværge, Smaapiger; Valkyrier, Ejnherier; Guder og Jætter i Kamp; Luftsyner.

Handlingen foregaar i Thy-Land — paa den Tid, man selv tænker sig.

Vølund tager sig Viv.

Landskab med store, rolige Linjer; hist og her Stenblokke; en Elv med blinkende Smaafald drager sig gennem Bakkerne. De grønne Skrænter, bevoksede med Fyr, Ege og Birk, staar i Foraarets fejreste Flor.

VØLUND kommer med sine to Svende, LYSALF og SVARTALF; de ere rejseklædte, med Spyd i Haanden, bærer Bylter, som de nu lægger fra sig under en Skrænt.

Vølund — ikke høj, men rank og akselbred, selvsikker og godlidende, hvasse, klare Øjne, der ser paa Verden med stærk Villen og rolig Forstaaelse. Lysalf — ganske ung, spærlemmet, smuk, smidig, oprømt. Svartalf — noget ældre, kroget, bredbrystet, med fremvældende Øjne, der synes at bore Tingene ud af deres Gemme og give dem til Pris for Mundens tvære Smil.

VØLUND.

Saa vidt er vi faren —
videre ville vi ej gaa.
Hvad tykkes Dig, Svartalf,
er Pladsen ilde valgt?

SVARTALF.

Pladsen er god nok —
til at rejse sig Hus,
rive det ned igen,
drage skuffet videre.

VØLUND
ler.

Ilde er Du i Hu;
ej er det noget nyt —
nyere blev det,
ifald Du var tilfreds.

SVARTALF.

Tilfreds er Svartalf,
hvor Du ham sætter:
giv ham blot Tang i Haand,
Noget at smedde,
Mad i Vom,
Noget at le ad.

VØLUND
oprømt

Saa spejl dit Ansigt
i Kilden her —
og se, om den ej
giver Grund til Latter!
peger ud og opover.
Trindtom Vaaren
vugger sig i Vellyst,

suger Sødmen
af Livets Bryster;
Alt er i Uro,
véd ej over hvad,
Alting jubler —
kun *Du* er ikke glad!

Birken byder
sit jomfru-svaje Legem
undseelig stolt
til den stærke Brise,
sænker sit lyse,
vældende Haar
over de Drømme,
hun knap tør nære —
paa Højene favner sig
Blomst mod Blomst,
Fuglene parre sig
helt ind i Himlen —
og Solen tæller
sine lykkelige Børn,
og studser ved at træffe
dit Smil, det tvære!
Se Dig ud, Svartalf!
gør som din Herre:
spejl Dig i Vaaren —
bliv glad!

SVARTALF.

Har *jeg* begæret
at skue Lyset?
blev *jeg* mon spurgt,
da min Fader, Dværgen,
lagde sine Klæder
over Finnepigen
og skjulte hendes Afsky
under sin Latter?
Er det, at parre sig,
Jubelen værd —
hvi blev det, at bære mig,
Kvinden saa svært?
Hun var en Bondes
hofte-brede Datter,
længtes vel at svale
en Helts Blod —
men Helte vokser nu
ikke paa Træer:
Dværge og Trælle
blev Flertal paa Jorden;
og *vi* skulde juble,
fordi vi saa' Lyset,
vi, som med Fødslen
fik Skyggens Forbandelse!

VØLUND.

Altid knurrer Du
som u-mæt Hund:

gav jeg Dig ej Føden?
finge Du ej i Næmme
ved mit Mesterskab
Kunsten at smedde? —

SVARTALF.

Herre, Du er Mester —
hvor længe, véd Du ej.
Kender Du Dagen over,
hvad Natten vil bringe?
Heltemod har Du
som Fædres Arv,
dertil Forstand
som Faa.
Og dog kan dit Mod
knækkes i et Nu
som Kvas under Fod,
din Forstand ødes
under vilde Smærter —
gaar Skæbnen Dig imod.
Største Mand paa Jorden
er i Skæbnens Næve
som skørt Glar —
og om Du end spares
for Sygdom og Bratdød,
for Vold paa dit Liv
af snigende Fjende:
Kræfternes Svinden,
Alderens Usseldom,

det er den Udsigt
Mennesket har!

VØLUND.

Daarligt at grunde
for den, som staar oprejst,
over Stunden, hvor han kryber
kan hændes paa Fire.
Bade maa vi Brystet
i Vaarens Bølger,
før Vintren lukker
med Is alle Sunde.
Men Du — Du føler
en Vellyst i at farve
med Essens Sod
den rav-klare Himmel;
og medens Blomsten
holder Dig sit Bæger
med Smil under Næsen,
at kende Duften —
saa tænker Du paa Aadslet,
der stinker under Jorden!

vender sig fra ham

Lysalf, hvad gør Du?

LYSALF

som har løst Bylterne op og er beskæftiget med at rejse Telt af Huder over de tre Spyd.

Telt jeg rejser
af Rejse-Bylter

for Solbrand,
for Middagsfred,
for mødige Mænd.

Har vi da fanget
i Skyggen Hvile,
da fælder vi Træ
til Hus og Bo.

VØLUND

strækker sig i Skyggen, hvor Kilden risler; dens Vælд høres som en svag Musik.

Altid kaster Svartalf
Brand i mit Bryst,
faar mig til at gruble
paa unyttig Sag.
Hvad tykkes *Dig*, Lysalf,
om Livet? —

LYSALF.

Herre!
Herligt er Livet,
det, jeg ej gav mig selv
og heller ej agter
at tage selv.

En Vaardag, som denne,
mødtes Svend og Mø:
væn var hun,
og hun smilte til ham —
kæk var han,

og han tog hendes Smil
som god Velkomst,
den, hun ej nænned
at tage tilbage —
og heller ej mægted:
thi hun var alt hans.

Sødeligt sov de
bag Bakkens Hælding,
hvor Birkens Susen
dyssed dem i Slummer,
mens Fuglene dæmped
de spæde Stemmer,
og Blomsterne ømmed sig
tyst under Trykket
af de unge Lemmer.

I Aftensvalen
vaagned de og fandt
som Mand og Viv sig.

Da gik han bort —
og borte blev han.
Hun tog sig til Hjærtet,
følte det røre
med dobbelt Liv sig.
Og ind i Højen
til Alferne gik hun,
bad, at faa være
til jeg blev født,

mente at maatte
skjule sin Skam —
og følte sig baaren
paa Hænder med Ære.
De pusled hende
med varsomme Hænder,
de Puslinger smaa;
redte det Leje,
hvor Lyset jeg saa'.
Da smilte min Moder,
dengang jeg skreg —
og siden den Stund
vi græd ej, vi to.

Thi Vaarens Lyst,
hvoraf jeg er runden,
de unge Favntag,
som gav mig Liv,
de varme Længsler
er bleven tilbage . . . . .
hvi skulde jeg klage
for jeg blev til?

VØLUND
rejser sig med et Sæt.
Hvor er din Moder?
jeg vil hende kende.

LYSALF.
Hun sover —

VØLUND.

Sover? —

LYSALF.

Smaablomstens Søvn,
hvor Grønsværet dækker
med friske Spirer
den duftende Muld
hvert løbende Aar.

VØLUND.

Til Kvinde staar min Hu —
Skade, hun er død!

SVARTALF.

Heldigt, hun er død —
Mands Fordærv er Kvinde.

VØLUND

griber en Økse, som han drager frem fra Teltet.

Nu Haand paa Værket, Svende!
Længe nok har vi pratet,
og Dagen lider.

Hus vil vi højne,
Bo vil vi bygge —
thi her er godt at være.

bestiger Højen, hvor en Trægruppe staar, begynder at hugge løs paa en af Stammerne; Svendene følger ham.

Hvad hedder Landet? —
naa, hug væk! —
hvad hedder Landet,
hvortil vi er dragne?

LYSALF.
Kong Nidungs Rige, Herre!

VØLUND.
Og hvad Slags Mand? —

SVARTALF.
I Navnet ligger Manden,
Manden i Navnet.

VØLUND
ler.
Saa giver vi ham Banesaar
som denne Træbul.

SVARTALF.
Vogt Dig, Herre,
for den krogede Gren!
Stammen hævner sig
medens den styrter.

Træet styrter; VØLUND springer tilside; en Lysning fremkommer i Krattet; i denne Lysning ser man en ung Kvinde, som ligger og sover, med rød Kappe over sig, udslaget lyst Haar, højt Bryst, Hjælm og Spyd ved Siden.

VØLUND
støttende sig til Øksen, betragter hende ufravendt.
Sjælden saa' jeg
vænere Syn —
tys! væk hende ikke!
Hvor dybt hun drager

den sunde Aande
af det høje Jomfrubryst! —

SVARTALF.

Sjælden saa' jeg
dybere Søvn —
undtagen hos ruset Mand.
Har Træets Bragen
ej vækket hende,
Du styrrer ej Søvnen
med fagre Ord.

VØLUND.

Sig, Lysalf, var vel
din Moder skønnere? —

LYSALF.

I Sønnens Øjne
er Moderen skønnest —

SVARTALF
vrængende.

Og hver en Kvinde
for brunstig Elsker
en Dejlighed!

VØLUND
slaar ham.

Ti, Hund! og skjul Dig
i Teltet hist
under Dyrehud.

SVARTALF
trækker sig knurrende tilbage.

Fordærv — Fordærv.
Nu er Vølund smeddet
i Lænker, hans Kunst ej
mægter sprænge.

LYSALF.

Herligt — herligt:
Vølund vil stige
til Kunstens Højde,
som Sukket stiger
til Himlens Guldport
fra denne Kvindes
hvælvede Bryster.

Der mangled ham *dette:*
og nu er det sket!

SVARTALF
stikker Hovedet frem fra Teltet, vrængende:

En Dievorte —
nu fik han den sét!

VØLUND
har nærmet sig den Sovende, staar bøjet over hende, i stum Beundring, medens Kildens Rislen atter former sig til Musik. Han løfter Hovedet, ser fra hende omkring paa Landskabet, udbryder:

Jeg hører Røster
tone gennem Luften;
forstærket har Jorden
Blomsterduften;

forynget, forfrisket
efter Vinterdvale
gyder sig Livets Strøm
mellem Høje og Dale,
styrter brat afsted,
standser, drager sit Vejr —
og maaler sit Skønheds Udspring
med den Sovende her!

Jeg selv er ung —
syntes jeg end stundom,
at jeg var for gammel for Livet.

Men har jeg Magten faaet
af naadige Guder
til at mestre Metallet,
det, der undflyr Sinkens Haand —
er saavidt jeg naaet,
hvor de Fleste standser:
Et mangled mig at kende,
Ilden bag vakte Sanser,
Ur-Gløden i den Esse,
hvor Skæbnen smedder
af Guld og hærdet Staal
Mand og Kvindes Billed
i Et — i Et
mens Hjærtets ædle Sved
driver draabevis ned
mod Alderens, mod Dødens
slugende Kølevand!

Kvinde har jeg favnet —
følte mig ej større derved.
Nu kender jeg Evigheds-Ilden
og Hjærtets ædle Sved.

lægger sig paa Knæ og griber den sovende Kvindes Haand.

Sig, søger mon din Søvn
en Genstand for dybe Drømme,
saa nævn mig et Navn —
men nævn mig først dit!

DEN SOVENDE KVINDE.

Alvide — Hervør,
Hervør — Alvide!

VØLUND.

Er Du tryllebunden? —

DEN SOVENDE KVINDE.

Ja — til jeg vækkes!

VØLUND.

Og *ham,* Du søger? . . . .

DEN SOVENDE KVINDE

langsomt løftende Hovedet, idet Kappen glider tilside, og et blændende Bryst, faste, hvide Arme og et rundt Knæ afdækkes.

Vølund søger min Søvn! —

VØLUND.

Vølund er det, som vækker Dig!

kysser hende.

LYSALF
udbryder:
Hus vil højnes,
Bo vil bygges,
Kærlighed kranser
Mands og Kvindes Tag!

SVARTALF.
Kommen er Kælenskab,
Frihed er fløjet:
styrte vil Stuen
med Krans og Tag!

Adskillelsen.

Under Skrænten (tilvenstre) ligger Vølunds Hus. Der er to Døre; den ene, som er lukket, fører ind til Beboelsesrummet; den anden staar aaben og viser Smedeessen, hvor Vølund ses at arbejde med de to Svende; Ilden flammer og kaster sit Skær over blanke Metalgenstande.

Fra Huset op over Skrænten fører en Sti mellem spredte Stenblokke; mange Blomster og blomstrende Buske; fra Skrænten hælder sig en kroget Eg skærmende frem over Husets Bjælke-Tag.

Til højre Side en rislende Elv med en Planke-Bro over.

Her begynder den tætte Skov.

Det er en Sommereftermiddag, stille, varm.

Inde fra Essen høres LYSALF at synge, medens Hammerslagene falder i Takt til Sangen.

LYSALF.

Disse djærve Hammerslag
fjærner fra vor Tærskel Sorgen,
holder Tanken paa imorgen
borte fra vor Arbejdsdag:
gløder Jærnet, skal der smeddes,
flammer Luen, skal den nyttes;

om dit Værk skal ærligt skøttes,
Mester! brug din Dag idag!

ALVIDE

aabner Døren, træder ud, skyder atter Døren i bag sig, lytter til Sangen alt imedens hun plukker af de Blomster, som tæt beklæder Skrænten lige op mod Hus-Væggen.

LYSALF.

Guld er gævt i fri Mands Eje,
Jærn gør Helten dobbelt stærk:
men hvad kan et Syn opveje
af et lødigt Mesterværk?
Guld kan ranes af en Røver,
Rust kan æde blankest Staal:
rig er den, som Kunsten øver
med et Mesterskab som Maal.

VØLUND

afbryder:

Rig er den,
som har en Skat,
der er i hans Eje
aarle og silde . . . . .

ALVIDE

smiler, fjærner sig nogle Skridt.

LYSALF

højere:

Hamre, smedde, mejsle, nitte —
stærk, hvo som paa Værket tror

uden tvivlende at fritte
hos sin Viv, sin Ven, sin Bro'r!
Mester, Du har Hamren taget,
Du — kun Du maa staa for Slaget,
klæde Heltene i Brynje,
klæde Hallen billed-skøn,
klæde med de slagne Kæmper
Valens Græsgang sommergrøn!

ALVIDE

ser pludseligt ivejret, med løftet Hoved, kaster de Blomster, hun holder i Haanden, stiger hurtigt op ad Skrænten — bliver et Øjeblik staaende, som tvivlraadig, gaar saa langsomt opover og ud.

Hammerslagene ophører; VØLUND kommer frem, tørrer sig Sveden af Brynet, støtter den store Hammer mod Dørkarmen — bøjer sig ind mod Nabodøren, aabner, kigger — kalder sagte: Alvide! . . . .

VØLUND

stærkere:

Hind — min hvide Hind!
er Du sprunget tilskovs —
bi! jeg fanger dig . . . .

iler ad Stien opover Skrænten, ser sig spejdende omkring og hurtigt ud.

SVARTALF

kommer trevent frem i Døraabningen fra Essen, slænger sin Hammer:

Bisselæ'r i Sko-Remmene —
sjældent har han Stunder;
Essens Ild er ikke
hedere end hans Hu!

LYSALF
følger efter; de træder begge udenfor.

Daarlig Kunst,
hvor Blodet ikke brænder;
klejnmodig Mand,
som ej længes mod sin Viv.
Var hun mindre fager,
hans Hu stod dog til hende:
skøn er Alvide —
og Vølund er ej blind.

SVARTALF
knurrende:

Har han ej Natten for sig? . . . .

LYSALF
smilende:

Vel er Natten Elskovs
haandgangne Tærne —
men ej hun faar betjent
sit Herskab Døgnet over;
de Favntag, Natten skænker,
dør ikke ud med Søvnen —
vaagne de kalder sig
ved Længslens hundred Navne.

SVARTALF
haanlig:

Bedre jeg lider mig
Skovens brunstige Hjort,

som buser frem blandt Hinderne —
og skynder sig bort;
som slukker stolt sin Lyst
og la'er Kone-Flokken vanke,
og ikke skænker Hun-Dyret
mer end en Parrings Tanke.

LYSALF.

Daarligt Du ligner
Mand og Mand-Dyr sammen:
Elskov til Kvinde
gemmer den reneste Lyst;
højere Tanker fødes
ikke i Heltehjærte,
end dér, hvor Helten hviler
ved sin Elskedes hvide Bryst.

SVARTALF
ler:

Helt og Hjort maa lyde
samme daarende Lov:
hvad der er rent i Kammerset
er rent vel i Skov!

LYSALF
bestemt:

Ordet jeg gentager:
den *reneste* Lyst —
den, Du aldrig hused
bag dit haarede Bryst.

SVARTALF

har sat sig ned paa Huk, ridser med Fingrene i Gruset, ser spottende op paa Lysalf.

Lysalf, jeg ligger,
som Du, om Natten
paa Lejet af Mos
under Essens Sod og Aske —
men ikke som Du
under taabelige Syner.
Tænke gør jeg
paa Menneske-Ynglen,
grine gør jeg
ad deres Lader,
de Daarer, som ælter
i Skarn til Anklen —
og laver sig Guder
af dette Ler,
og op-forgylder
den Skygge, de kaster,
og aldrig nævner
ved Navnet Tingen,
men kalder sig Helte
og Skabningens Herrer —
og teer sig som Skovdyr,
naar ingen det ser.

Saaledes ligger jeg,
saglende stille
af indeklemt Latter —
mens Lysalf sover

og drømmer om Vølunds
reneste Lyst
ved Hervør-Alvides
det hvideste Bryst.
Ha, ha, ha!

LYSALF.
Skadefro ler Du . . . .

SVARTALF.
Hvad er der, du Lille?
Véd Du, at Væggen,
som skiller fra Kammerset
Svendenes Leje —
véd Du, at Skellet
er hult og tyndt?

Lyttende ligger jeg,
spidser mit Øre,
saa saare Natten
sin Leg har begyndt . . . .

LYSALF
bøjer sig ned, holder sin Haand for hans Mund.
Ti nu! . . . .

SVARTALF
gør sig fri.
Jeg tier —
men Parret ikke;

Væggen forraader —
Planken bær' Bud . . . .
men ser jeg om Dagen
min Husbonds Viv
at liste sig om
som Kat saa kælen
og dertil blufærdig
slaa Øjet ned —
og ser jeg vor Husbond
med Panden i Folder
at rette alvorligt
paa Ambolten Jærnet,
mens Kinden perler
af Kunstnersved —
og hører jeg Vølund
i høje Toner
at tale om Kunsten,
om lyse Guder,
som hvisker ham Raad
over Nattens Leje —
mens tidt han sparker mig
bort i Krogen,
fordi ad hans Alvor
jeg Ansigter skær' . . . .

da ler jeg, Lysalf,
jeg kan ej la'e vær'.

Ha, ha, ha!

LYSALF

har staaet og leget med en snoet Guld-Ring i Form af en Slange; skyder den af sin Arm, hæver den mod Solen, betragter den.

Et herligt Arbejd,
Vølund værdigt!
Lyse Guder
har indblæst ham Gnisten,
som glimrer i disse
hvasse Slangeøjne,
imens han om Natten
hviled sin røde
Mund mod Alvide-
Hervørs Barm —
den jomfrufaste,
den elskovsbløde!

Vender sig mod Svartalf.

Svartalf, jeg ligger,
som Du, om Natten
paa Lejet af Mos
under Sod og Aske —
men ikke som Du
under sodede Tanker.

Hænger Armringen fra sig paa en Busk.

Nys, da Du sov,
mens Sommernatten bredte
sin gylden-skære Favn
over Jordens stille Vugge
— hvor Tvillingpar ved Tvillingpar
paa Bolstrene hviler —
da hørte jeg min Herre
over Lejet at sukke.

Sligt Suk blev besvaret —
som væne Viv besvarer
sin Husbonds stærke Glæde,
glad ved at dele med ham,
hvad Dagen ikke ser!

Da gik jeg mig ud for Døren —
jeg kunde ej sove mer.

Ved Elven hist jeg fjæled
mig ned i skønne Tanker,
hist hvor i Fyrrens Træbul
ogsaa et Hjærte banker.

I Sten, i Vand, i Træklods
der skælved en fælles Glæde,
mens Maanens Hælvt paa Himlen
for Lyst var nær at græde.

Og dette Graad-Smil sitred
og faldt over Husets Væg,
hvor Egekæmpen rysted
af Undren sit lav-graa Skæg.

SVARTALF
drillende.

Du har vel til Mjød-Bollen nippet —
og drukket den ud i Tanker!
Ruset Svend fanger Syner,
naar Tindingen ham banker.

Lysalf

uden at lade sig afbryde.

Da saa' jeg et Syn,
en Pusling-Skare,
Svende og Møer,
bitte, bitte smaa.
De stimed hen til Huset,
steg paa hverandres Skulder,
kigged ind ad Gluggen,
lo ved hvad de saa'.
De klapped i hvide Smaahænder
— det lød som Regn paa Blade —
eja, hvor de var glade,
de Puslinger smaa!

Og valmue-røde Blomster
mod Gluggen ind de rækked,
og kvad et Besværgelseskvæde —
det lød som Græsstraa knækked.

Da bar det bort fra Huset
hen imod Elvens Leje,
hvor over u-dyb Sandbund
Vandet har fredede Veje.

Dér hvor jeg selv mig fjæled,
vendte sig Puslingskaren,
traadte en Dans saa let som
hen over Mosset Haren.

Og pludseligt holdt de inde —
Husets Dør sig aabned,
frem skred Vølund, den stærke,
med sin granvoksne Kvinde.

Nøgne begge at skue,
som under Lejets Skindfell,
blege i Halvmaanens Lue,
søvngænger Mand og Viv.

SVARTALF.

Svend! dine Syner begynder
at krible mig under Huden.
Du siger: begge foruden
Klæder . . . det gad jeg se!

LYSALF.

Som Askur og Embla,
som første Par paa Jorden,
traadte de ud i Natten
favnet af Dæmringens Skær:
hun lænet imod hans Skulder,
hans Arm om den svaje Midje,
den vigende hvælvede Hofte
hans senede Lænd saa nær.

Og over den blændende Skulder
skred Guldhaarets brusende Vipper,
som modnet Korn over Vangen,
som Elvedrag over Klipper,

og skjulte de toppede Vover,
Brysternes sølvblanke Pragt,
dér hvor Undseelsen sover,
naar Elskov ganger paa Vagt. —

Der laa en Viljens Klogskab
over hendes Pande;
der drømte om hendes Læber
en Ømhed uden Navn;
hvert Fjed, hun traadte, var afmaalt —
dog syntes jeg se et Hav-Dyb
af stormende Længsler brydes
med Kyskheden i hendes Favn.

SVARTALF.
Bliv ved! — ret saa! . . .

LYSALF.
Frem skred de begge,
Side om Side,
søvngænger sikkert,
med aabne Øjne,
men uden at se —
henimod Elven,
som blinked i Maaneskær.

Dér gled hun fra ham
ned over Mosset,
som krølled sig sammen
i afmægtig Kappestrid

under de skum-bløde,
myge Lemmer —
og Bad hun tog sig;
ligesaa han. —

Lun var Sommernatten,
ingen Dug var dalet,
men som Dugdraaber trilled,
som Skyens Taarer,
Vandets Perler nedover
Parrets herlige Lemmer,
dengang de rejste sig begge,
styrket af Tvættet.

Og paa sit Fang det brede
tog han sin fagre Kvinde,
slutted hendes Blødhed
ind, hvor hans Arm er haardest,
læned det skønne Ansigt
op mod sin skæggede Hage,
saa' hende dybt og længe
i Øjnene ind.

Dér sad de,
som to lysende
menneske-lignende Stenblokke,
ned over hvilke
Elven i Smaafald risler,
mens trindtom Skoven
knap tør drage Aande,

for ej at styrre
Askur og Emblas Fred!

Og Vølund hvisked —
men ingen kælen Tale
trængte sig til mit Øre
dér hvor jeg lyttende sad:
om Magt til at mestre Guldet
skønt i hendes Billed —
om Indsigt i Jærn at smedde
for vaaben-kære Mænd —
om Lykke i at føre
frelst gennem Livets Farer
sin Kærlighed til Alvide
frem mod den slugende Død —
derom de lyse Guder
i Sommernatten han bad . . . .

men Hervør-Alvide smiled
paa Skødet, hvor hun sad!

SVARTALF
rejser sig, vranten.
Og det er det Hele? . . . .
Tager sin Hammer op.
Jeg tænkte, der kom noget saftigt —
tænkte, de Puslinger spilled
det høje Par et Puds? . . . .
Gaar ind.
Ej gider jeg høre paa Dig —
aldrig forstaar vi hinanden! —

LYSALF
smiler.

Jeg tænker — ser Du — med Hjærtet:
Du med Bugen og Panden!

Gaar ind; Armringen er bleven hængende paa Birken; han lukker Døren til Smedien efter sig.

Frem over Broen, som fører over Elven, kommer Kong Nidungs to Sønner, GRIMUR og GRAMUR; de bærer i Haanden Bue og Pile, i Bæltet har de Kniv.

GRIMUR
forrest, lister sig frem.

Dér er den Fremmedes Hus . . . .
at Træl skal bo og bygge
her i min Faders Rige
uden at vare os ad! . . . .

GRAMUR.

Og uden at svare os Skat! . . . .

GRIMUR
er krøbet hen til Huset, kigger forsigtigt ind gennem Gluggen i Smedien.

Nej dog, for Skatte! . . . .

GRAMUR
støder ham tilside.

Lad se! . . . .

GRIMUR
puffer ham.

Dit Fjog, Du!
ser Du ej Svendene hans . . . .
mon vi kan magte dem? —

GRAMUR
hæver Bue og Pil.
Skyde dem, kunde vi,
ind gennem Gluggen,
uden at ses —

GRIMUR.
Og sæt han saa kom! . . . .
Nyssens jeg fanged
et Glimt at se
af hans brede Ryg . . .
Rejgin maa hjælpe os!

GRAMUR.
Flere der fordres
end Rejgin og vi . . . .
Fa'r maa herhid
med hele sin Hird!

GRIMUR.
Bødvild og Fa'r
er alt paa Vejen —
og hist kommer Rejgin!

GRAMUR
har opdaget Armringen, griber den fra Busken.
Og *her* er Guldet! . . . .

GRIMUR.
Nej, *jeg* fandt Huset . . . .

GRAMUR.
Og *jeg* fik Ringen . . . .
De brydes om Ringen, falder om paa Jorden.

REJGIN
kommer, væbnet med Spyd og Sværd.
Ravneunger!
rives I om Guldet . . . .
det tilhører Kongen
som Fund i Jorden!

GRAMUR.
Det hang paa Busken —

GRIMUR
rækker Tunge ad ham.
Og *jeg* fandt Huset —

REJGIN.
Hvem huser derinde? —

GRIMUR.
En udlændig Træl —
og *jeg* har fundet ham . . . .

REJGIN.
Følg mig, Junkere,
fluks til Kongen!
Gaar tilbage over Broen med de to Drenge, som stedse puffer til hinanden, saa at han ruskende maa ave dem.

Oppe paa Skrænten ses VØLUND og ALVIDE i den dalende Sol. Han holder hende fast ind til sig; hun læner Hovedet mod hans Skulder; de stiger langsomt, Trin for Trin, nedad den slyngede Sti — og træder hen frem for Huset. Dér gør hun sig læmpelig fri for hans Arm.

ALVIDE.

Vølund — min Husbond . . . .

fjærner sig.

VØLUND.

Nu — mit Hjærte . . .?

nærmer sig.

ALVIDE.

Tales maa vi ved —
men ej under Kærtegn længer.

VØLUND

udbreder Armene smilende.

Du taalte dem dog længe —
trættedes ej til nu . . . .

ALVIDE.

Hører Du paa mig, Vølund? . . . .

VØLUND

leende.

Hellere ser jeg paa Dig —
saadan som Solens Rødmen
strejfer din dunede Kind.

ALVIDE.

Snart er Solen dalet —
og Hervør langt herfra.

VØLUND
studsende.
Hervør og Alvide
de bliver vel her tilsammen? . . . .

ALVIDE.
Frivillig kom jeg til Dig —
og tvungen drager jeg bort.

VØLUND
ser vist paa hende.
Tvinge Dig kan din Husbond . . . .

ALVIDE
ryster paa Hovedet.
Ingen Magt paa Jorden . . . .

VØLUND
nærmere, hvast.
Kvinde, Du tænker paa U-Raad . . . .

ALVIDE.
Mand — Du tænker som Mand!

VØLUND
brænder sit Blik fast ind i hendes — vender sig fortrydelig, med korslagte Arme.
Gaa — hvorfra Du er kommen!

ALVIDE
roligt smilende.
Saadan har selv jeg sagt.

VØLUND

vender sig atter, hæftigt.

Først skal Du føle mit Favntag:
end er Du i min Magt!

ALVIDE

gør et hurtigt Skridt tilbage, knejsende.

Prøv mig voldeligt tage —
Du fatter om tveægget Kniv!

VØLUND

stirrer i blandet Udtryk af dyb Smærte og Harme paa hende — hæver Hænderne, knuger dem om Panden.

Og dette Skov-Dyr — Alvide —
jeg kaldte min elskede Viv!

ALVIDE.

Du fanged dit Vildt i Skoven —
blev det ej tamt paa dit Skød?
Hvem siger, mit Dagværk er endt med
at koge din Nadvergrød?
Der findes vel mangen Alvide,
som blev ved dit Skød og din Gryde —
der findes en eneste Hervør,
som højere Lov maa lyde!

VØLUND

besværligt, for at mestre Ordene.

Der findes en Mand paa Jorden,
som troed sig klog og rig —
tilkort kom hans Kløgt og Rigdom
ved en eneste Kvinde-Svig.

ALVIDE.

Det siger den Mand, fordi hun
ej fulgte som Hund ham i Hælen —
o Vølund! tilkort kom din Manddom:
den viste sig altfor kælen.

VØLUND

har samlet og behersket sig, siger vemodig men dog bestemt:

Mand kan ej Skønhed modstaa —
saa følger der huslig Trætte;
men har han sprængt sine Lænker,
hans Fjed bliver atter lette;
han gaar til sin ensomme Gærning,
han vokser i Skoen derved:
hans Værktøj fanger hans Kærtegn —
god Kvæld! og far Du i Fred!

Gaar langsomt imod Døren ind til Smedien; vender sig endnu engang — ser Alvide staaende dér ubevægelig, stirrende ned for sig med bølgende Bryst. Han iler hen imod hende med udbredte Arme.

ALVIDE

ser op, smiler.

Vølund! —

VØLUND

omfavner hende.

Alvide! —

ALVIDE

efter et Ophold.

Du tappre, stærke Vølund,
Du store — kløgtige — Daare:
elsker Du da saa saare
at favne mit hvide Liv? —

VØLUND.

Nys jeg sagde
om Natten Dig Alt,
hvad der for mig
som det Højeste gjaldt:
smedde, mens Jærnet gløder,
smedde Dig ind i min Tanke,
hvorunder Heltenes Hjærte
vaabendækket kan banke!

Klæder jeg Helten i Brynje,
giver jeg Staal ham i Haand,
da føler han Hjærtet hildet
i Hervør-Alvides Baand:
men som hun er kysk i sin Gløden,
stormvejr-stor i sin Aand,
saa sender han Fjender til Valhal
ved Hervør-Alvides Haand!

ALVIDE

kryster ham til sig, og udbryder:

Dér — dér rammer Du Sagen —
uden at vide det selv:
før Sol gaar bort er jeg dragen
fra Hus, fra Skov, fra Elv.
Lysalf faar Nadvergrød koge,
Svartalf faar bære Vand;
ene maa sove og vaage
paa Lejet min elskede Mand!

slipper ham; stærkt, triumferende — idet hun breder Armene ud mod den røde Aftenhimmel, der gløder mere og mere, indtil Solen er ganske skjult bag Bakkerne.

Paa Al-Faders Bud
blev jeg i Tryllesøvn bunden —
af den navnkundige Vølund
vakt blev jeg funden —
fryded hans ildfulde Sanser,
føjed Klenod til Klenod —
men baaren jeg blev under Panser,
født med udødeligt Mod!

Paa Kvindevis
gav i din Haand jeg min Ære —
lydig, føjelig
vilde den elskede Mand jeg være —
dag-tinget Trællekvinds Gærning
tog jeg mig paa med Lyst —
min Stolthed blev idel Ømhed:
den smælted til Glød mod dit Bryst!

Thi kær er mig Helten,
som klæder Valen
med blodrøde Liljers
bristende Blad —
og kær er Helten,
som Vaaben smedder
til kæmpende Flokkes
favndybe Rad!

Var Du ej, Vølund, den Mand, som Du var:
aldrig jeg Vand til din Nadvergrød bar!
Aldrig!

VØLUND.

Min stolte Alvide —
stor er jeg bleven
ved Dig, hos Dig:
hvi drager Du fra mig? —
jeg fatter det ej.

ALVIDE.

Jeg drager — jeg drages!
Fredsæle Dages
frydefuldt Ordskifte,
Favntag og Kys —
de baader ej begge:
ej Mand, ej Viv!

Frihed er Løsnet —
Kampen er Liv!
Raaber:
Lysalf, Lysalf!
mit Skjold — mit Spyd!

LYSALF
bringer ilsomt Skjold og Lanse.

VØLUND.

Jeg undres — jeg ængstes . . . .
hvem har jeg huset

ind om min Bo —
hvem har jeg holdt her
i Armene to —
hvem har mit Hjærte jeg givet,
hvem tog det for hele Livet,
hvem bærer det fra mig i Skilsmissens Stund?

ALVIDE
svinger Spydet højt over Hovedet; fjærne Lurtoner høres.

Lyt! . . . . denne Lyd!
Val-Luren blæses;
Blod staar i Søstrenes Spor,
det damper som Dug over Enge . . . .
hej! Duft i mit Næsebor —
jeg kommer, jeg kommer!

Baggrunden fyldes af unge Kvinder, i straalende Vaaben, med udslagne Haar, opkiltret som til Ridt.

Tøved jeg Eder for længe —
fandt I vel Hervør for kælen:
han bærer Skyld for min Dvælen,
som jeg bærer Brand fra hans Lyst.

Men vildere brænder det inde
i Valhalla-Møernes Bryst!

KVINDERNE
svinger deres Vaaben og opløfter et højt Raab:

Hervør — Hervør!

ALVIDE

knejsende, som voksede hun fra Jorden, med opspilede Næsebor, svingende Spydet:

I har mig — jeg kommer —
jeg farer med Jer,
klemmer mig ind i Jer Flok
blandt Jere friske Lemmer,
fugtig' af Slagets Skrammer . . . .
Verden staar i Flammer —
did vil vi køle vor Lyst.

Blodrød vælter sig
Solen under Lide,
Skumringen stunder,
lyse Guder hværver
Helte til at stride —
vi stinger dem med Spydet
den svedige Side,
mærker dem med Odden
den aarespændte Pande —
i Dødens Gab de drukned:
i Valhal vil de lande!

skriger:

Jeg kommer!

VØLUND

bøjer Knæ.

Valkyrier — Valkyrie!

ALVIDE

Til Guders Hird
hværves herlige Helte —

frem, frem at stride,
Side om Side:
ond Tid,
sur Tid,
Sumpens Tid,
Lumskhed, Lavhed, Nid og Svig,
Volds-Tid, Drabs-Tid — Sol gaar under —
Ragnarok,
lyse Guders Skumring stunder,
og et Skrig af Rædsel ryster
Himlens Hvælv, mens Ædderstrømme
vælter frem fra Jordens Vunder . . . .

vender sig imod ham

Vølund! farvel —
signet den Tid, vi kendtes! — farvel!
Rejs Dig! vær Mand!
glem mine Favntag — glem ej at smedde
Vaaben til Mænd!
Træffer Dig Ondt — saa husk vore Favntag.
Vølund, farvel —
bukker Du under, Du blir en Ejnherie —
Ragnarok stunder — vi mødes igen!

VALKYRIERNE
skriger:

Hervør!

Hun har talt hurtigere og hurtigere, i fuldstændig Ekstase; river sig løs fra Vølund, som har omklamret hendes Knæ; iler op paa Højen, omringes af Kvinderne; Solen gaar

ned. Idet dens Lys slukkes, høres der som et stærkt Vejrs Susen — et øjeblikkeligt Mørke falder paa — ALVIDE og KVINDERNE er forsvunden.

Den blide Sommeraftens Skumring ligger atter over Landskabet.

VØLUND

har rejst sig — staar maalløs og stirrer ud mod Baggrunden — vender sig langsomt, med bøjet Hoved — opdager Lysalf, som har holdt sig ærbødig fjærnet, vinker ham til sig:

Lysalf — kom hid!

Støtter sig ved hans Skulder.

Du saa' — Du hørte? . . . .

LYSALF

stille og inderlig:

Ja, Herre — Alt.

VØLUND

grundende:

Valkyrie . . . . Hervør!

LYSALF

frisk.

Signet den Stolte, hvis Valg paa Dig faldt!

VØLUND

smærtelig:

Dødelig Mand
maa dyrt betale
Gudebørns Gunst —
evigt bliver Savnet!

Sætter sig paa en Græsbænk udenfor Husdøren, støtter Hagen i H

Burde heller' favnet
frille-god Tærne —
hun glemmes igen!

LYSALF.

Tys! Fra det Fjærne
Hervør kunde høre! . . . .

VØLUND

ryster vemodig-smærtelig paa Hovedet.

Døv paa det Øre
er den, som fra Valen
henter til Valhal
skrammede Mænd!

Efter et Ophold, hvorunder Lysalf fjærner sig.

Svunden er min Sol-Dag —
Skumringen faldt.
Du var mig for meget —
Du var mig Alt!

LYSALF

kommer frem igen fra Huset bærende en Voks-Model, som han trykker Vølun
i Haanden.

I Glædens Dage,
Ansigt til Ansigt,
begyndte Du at forme
Alvides Billed —
nu ender vi det, Herre,
i Erindringens Kvæld,
og støber det i Guld
ved Sol-Gryets Væld!

VØLUND

griber Voksbilledet, betragter det — siger med løftet Hoved.

Velan! vi nytter
de sidste Glimt af Dagen,
for at fange de Glimt af Skønhed,
vi ikke længe ser.
Kunstnerens Hjærteblod rinder —
med Haanden fast og sikker
han graver sin Længsel ind i
det bløde Voks og Ler.

Komme vil, kan hændes,
Timer end mere bedske,
hvor Savn og Smærte stinger
ham Hjærtets bløde Ler:
da tager han i sin Armod
fra Krogen frem et Billed —
det er i Guld sin Længsel
han opstanden ser!

arbejder, med Ryggen vendt mod Elven.

LYSALF

har forgæves søgt Armringen paa Busken.

Herre, har I taget
Ringen her fra Træet? . . . .

VØLUND

arbejdende

Stille! . . . . jeg er ved Knæet —
det undflyr min Haand.

LYSALF.

Ringen — Herre — Ringen? —
det snoede Slangebaand? . . . .

Søger.

Her er vel aldrig Tyve
paa dette fredsæle Sted? . . . .

Gaar ind i Smedien.

VØLUND

stedse arbejdende; Skumringen falder stærkere — han bøjer sig dybt fremover for at kunne se.

Tyve? — Skæbnen er Ransmand,
den pønser paa alskens Fortræd;
stjal den min bedste Glæde,
den tager vel Guldbaandet med! . . . .

REJGIN med GRIMUR og GRAMUR og en Del af Kong Nidungs Hird har listet sig frem over Broen — tæt ind paa Vølund, uden at han opdager dem. Pludselig kaster de Strikker over hans Skuldre og Arme og river ham ned paa Jorden.

De slaar Kreds om ham.

GRIMUR.

Er Trællen forsvarlig bunden? . . . .

Bøjer sig ned over Vølund.

GRAMUR.

Føl efter Guld i hans Kjortel! . . .

GRIMUR.

Bi! skal jeg prikke ham lidt! . . .

Drager sin Kniv.

VØLUND sender ham med et Spark langt væk. GRIMUR løber hylende til Broen, hvor nu KONG NIDUNG kommer frem med BØDVILD, Resten af Hirden og Huskarle, der bærer Spyd og Blus.

Faklernes Skær falder over Kongens gustne Ansigt, dybtliggende urolige Øjne, stride Skæg — og over Bødvilds stolte, hovmodige Træk.

KONG NIDUNG.
frem.

Hvem er Du, Træl?
nævn Navn og Hjemsted —
Til REJGIN.
Strikkerne holder vel? . . .

VØLUND
tier.

GRIMUR.
Hans Ben skal bindes —
som Hest han sparker . . .

KONG NIDUNG
løfter sit Spyd.

Hveden er Du kommen —
hvi stjal Du dig hid i mit Land?
Hvorfra tog Du de Skatte,
man siger Du ejer?

VØLUND
tier.

REJGIN
med opløftet Spyd.
Saa svar nu Kong Nidung! . . .

VØLUND
rejser sig halvt overende ; ser fast og hvast paa KONGEN.
Er Du Kong Nidung? —
det maatte først siges.
Nu tror jeg det godt.

Ej er jeg Træl,
men fri Mand
— selv da Du bandt mig —
navnkundig Smed,
Vølund jeg hedder.

Af Stenens Aare
drog jeg ved min Kunst
Jærn-Ærts, Guld-Ærts —
smælted og smedded —
med Fred er jeg kommen,
intet Ondt har jeg voldt —
hvi holder Du mig bunden?
hædre mig burde Du!

KONG NIDUNG.
Tvi, saa Du taler! . . .

Peger paa Døren ind til Smedien, hvorfra Hammerslag høres. Døren rives op af de Bevæbnede — man ser Ilden flamme paa Rustninger, Guld og Sølv; den kaster sit Skær ud over Jorden, hvor Vølund ligger. LYSALF og SVARTALF styrter frem med opløftede Hammere. De gribes og afvæbnes.

KONG NIDUNG
træder frem for Døren med BØDVILD.
Ej dog, for Skatte! . . .
Hvad mener Du, Bødvild:
den Mand er farlig,
som mønstrer saa meget?

BØDVILD
haanlig.
Saa gør ham u-farlig! —

KONG NIDUNG
til REJGIN.
Spænd ham i Fjæren,
slut ham i Bøje!

REJGIN.
Overhændig stærk
og dertil smidig
synes mig Fangen.
Den Fugl maa sættes
i Bur af Jærn . . . .

BØDVILD
maalende VØLUND.
For at file sig ud
en Dag — og hævne sig . . .?

VØLUND
stirrer paa hende.
Ja!

BØDVILD
møder hans Blik — efter et lille Ophold.
Ufarlig tykkes mig
Trællen, hvis Knæled
skæres isønder —
og brugbar dog
til kunstfærdig Dont!

GRIMUR
drager sin Kniv.
Bødvild, maa *jeg?* . . .

GRAMUR
ligeledes.
Fa'r, lad *mig* skære! . . .

KONG NIDUNG.
Som Bødvild siger,
saaledes sker det!

VØLUND
til BØDVILD.
Er Du en Kvinde,
som raader til sligt? . . .

BØDVILD.
Er Du en Træl,
som ræddes for Kniv? —
Haanlig.
Vi tager jo ikke
dit usle Liv!

VØLUND.

Se mig i Øjet —
og husk mit Blik!

Paa et Vink af KONGEN slutter Hirden Kredsen tæt om VØLUND; GRIMUR og GRAMUR kaster sig over ham med deres Knive.

BØDVILD
udenfor Kredsen.

Skriger han ikke? —
saa skrig dog — skrig!

Efter et Ophold.

Ofte saa' jeg Træl
mindre lig en Mand —
sjelden saa' jeg Mand
for Bødvild mere farlig . . .

Raaber.

skær dybere! —

Vølund paa Holmen.

Det Indre af Nidungs Smedie ude paa Sævar-Holmen i Fjorden. Paa et Leje af Kvas, Løv og Huder ligger VØLUND. Ligeoverfor ham ulmer nogle Gløder paa Essen — nedenfor hvilken LYSALF og SVARTALF ligger sovende. Det svage Skær af den hendøende Ild strejfer Vølunds mørke Ansigt, omrammet af sodet Haar og Skæg. Med Møje rejser han sig halvt og famler efter sine Krykker. Gennem Hornruden paa Baggrundens Væg, ved Siden af den lave Dør, begynder Dagningen at give sig tilkende.

VØLUND.

Mørk var denne Høst-Nat,
som de mange, mange —
og tungt kom Tankerne
til mit Leje trædende,
stilled sig hos mig
i Kreds og lo:
træffer vi nu Vølund
som Diebarn grædende? . . .

raaber

Svartalf, vaagn op!

SVARTALF
knurrende.
Sove vil jeg, Herre!
Træl behøver Søvn —

VØLUND
fortsættende sin Enetale.
Græder Du for Vorten,
som brat toges fra Dig?
famler dine Fingre
mod Brystet det hvide? —
Diebarn, Diebarn,
aner din Mælketørst,
hvad Mennesket paa Jorden
af Kvaler maa lide? . . .
kalder
Lysalf, kom her!

LYSALF
springer op.
Herre, her er jeg!
skal Bælgen jeg drage? —

VØLUND.
Drage skal Du Bælgen
mens Vandet bruser
i Fjorden og Elven
som gal Mands Tanker —
som vaagne Nætters Drømme,
der kastes mod hinanden
og pidskes fra hinanden
til Skum, til Skum.

LYSALF.

Herre, giv Tid kun!
snart vil Dagen lyse —

VØLUND.

Lyse vil hun, Dagen,
over nye Pinsler,
dem, hun ej aatte
igaar at faa fuldbragt —

LYSALF.

Lyse vil Dagen
over nye Værker,
dem, hun igaar
med Smil forlod.

gaar til Døren, drager Bolten fra, og aabner

Kaste vil hun Roser
over Elvens Hvirvler,
kranse Vølunds Tinding
bedækket af Sod.

Det svage Gry falder ind i Smedien.

VØLUND

skærmer for sine Øjne; LYSALF lukker atter Døren.

Svide gør Smedens
dag-sky Øjne,
Sod har blindet
hans klare Blikke;
hvad der ham rester
af Legems Evner:

Liv kan det kaldes,
men Lyst er det ikke.

Lyst var det, dengang
dit Liv jeg krysted,
Hervør-Alvide,
Alvide-Hervør!
Lyst, da min grove
Haand blev et Rosensblad,
da den berørte
din fine Skulder.

Dagningen kom
som en Tyv over Lejet,
dér hvor vi hviled
kærlig — o kærlig;
hvisked forgæves:
vaagn op, vaagn op!
og listed sig bort
og smiled derude.

Lyst var det, dengang
din Fod, den spæde,
min Mund berørte
med Morgenkys:
Fodfingre bløde,
som Knopper paa Kviste,
henrykt jeg talte dem
alle ti.

Og Knæet, det blanke,
barnlige runde:
rødmende drog det sig
bort for min Haand!

skriger.

Mine Knæled er søndret,
mit Rygben værker:
her ligger jeg slaget,
Alvide, Alvide!
i Vanmagts Baand!

kaster sin Krykke mod SVARTALF.

Svartalf, vaagn op!
drag Bælgene — Dyr!
Smedde vil Vølund
fra Dagen gryr:
smedde vil jeg Planer
som Hævnen saa søde —
smedde Skændslen ind i
den lyse Morgenrøde!

SVARTALF

rejser sig, skudrende, ryster sig som en Hund.

Liflige Ord for Svartalfs Øre —

VØLUND

til LYSALF.

Se, hvor den Træl som en Hund sig ryster!

SVARTALF.

Til Hel med hvide Tanker — til Hel med Kvinde-
bryster!
Tid for laadne Svende til Armene at røre!

griber Lænken til Blæsebælgen, gør en stor Ild.

VØLUND.

har ved LYSALFS Hjælp rejst sig, faar Krykkerne anbragt under Armene, og nærmer sig Essen, hvor han staar og stirrer ind i Ilden.

Som Ilden dér
er Menneskets Liv:
Guders Aande
blæser paa Funken —
den flammer ivejret,
griber omkring sig
med griske Fingre,
vil mestre Alt,
vil Døden besejre —
da synker den ned,
og dør med et Gisp!

LYSALF.

Herre, forjag
de mørke Tanker! . . . .

VØLUND.

Du har dem lyse,
fordi Du er karsk!

Bliv vanfør, som jeg,
og se hvor de skumrer!

LYSALF.

Set har jeg slagen Mand,
mattet af Blodtab,
rejse sig fra Valen,
naar Natten var faldet;
han søgte sig Fristed,
bøded sine Vunder
det bedste, han orked; —
enarmet slog han,
da Luren atter gjalded.

VØLUND
griber en Hammer.

Saa fløjter min Dompap —
Ørnen har endnu Klo!

slaar løs paa det Jærn, som SVARTALF har i Tangen: Gnisterne flyver vidt om

LYSALF
griber sin Hammer, synger til Slagene.

Disse djærve Hammerslag
fjærner fra vor Tærskel Sorgen,
holder Tanken paa imorgen
borte fra vor Arbejdsdag . . . . .

VØLUND
standser.

Syng drøveligt, Dreng!
syng som Livet er vorden.

Kald ej med Kvidder tilbage,
hvad der er haabløst svunden!

SVARTALF.

Fløjt Mester efter Munden —
sligt var Du vant ved!

LYSALF.

Drag Bælgen, Svartalf;
Ilden slukner ellers.

VØLUND
slænger Hammeren.

Lad slukne — lad slukne,
lad svinde — lad dø . . . . . .

LYSALF.

Ikke, Herre, klynke!
husk paa den stolte Mø! —

VØLUND
farer sig med Haanden til Nakken.

Lysalf, disse Smærter! . . .
nede fra Ryggen kommer de,
kryber over mit Hoved
som Ondtvejr over et Hus —
ødet har de min Hjærnes
Højenlofts-Hus:
Alt er Forvirring herinde
som Dagen paa en Rus!

LYSALF.

Herre, jeg véd en Læge-Urt . . .

VØLUND

ler vildt.

Dreng, jeg véd en Kniv! —
den skar mine Sener i sønder,
flænged Nervernes Staalvæv,
gravéd sig dybt i min Livsrod
— uden at dræbe mig helt!
Havde den fundet mit Hjærte,
da skreg ej mit Hjærte nu,
mellem ulidelig Vanmagt
og vanmægtig Hævnlyst delt!

sø er tilbage til Lejet, kaster sig ned; ved Ildens aftagende Skær ser man ham famle omkring sig

LYSALF

følger deltagende efter ham, sætter sig i hans Nærhed.

Vølund, jeg véd en Læge-Urt —

SVARTALF

med et Grin, idet han slipper Bælgen og ligeledes sætter sig; Ildens svage Ulmen oplyser de tre Ansigter med deres forskellige Minespil.

Lysalf véd altid Godtraad
— og oftest for sent!

LYSALF.

Urten hedder Taalmodighed
— den trives i stor Mands Sind,
jo vildere Skæbnens Stormkast
sætter mod Husgavlen ind.

SVARTALF.

Den Urt er for Kærlinger Husraad,
naar Tandværk dem plager,
for Bondens Hors, naar bovlamt
det krummer sig over hans Ager.

VØLUND.

Vidste frugtsommelig Kvinde,
hvad Livet var værd,
hun hængte sig i sit Hosebaand,
hun stod ikke Veerne ud!
Men altid tænker sig Kvinden:
den Orm, jeg føder til Verden,
den bliver ej som *de andre* —
det bliver et Lykke-Barn!

SVARTALF.

Ej, lille Fa'r, nu faar Du
Forstanden omsider paa Gled.

LYSALF.

Forstanden er kun Skosvend
hos Herskabet Kærlighed!

VØLUND
bitter.

Kærlighed!
Du tager det fede Ord
let i Munden, Dreng;
Du, som hvornaar Du vil,

med Tærne kan gantes!
Grimt bliver Ordet
og harsk i Smagen,
naar Mand er unyttig
for Kvindes Favn!

LYSALF
med et alvorligt Blik.
Er Favntag — o Herre —
da hele dit Savn?

VØLUND
tier.

SVARTALF.
Hej — hej — hej!
nu tier Vølund,
men Svartalf svarer:

Hvi lider Helten,
som overmandet
smægter i Fangenskab
tynget af Lænker? —

mod Kvinde han længes,
paa Kvinde han tænker!

Hvi kedes en Viking,
naar Strøm gaar imod
og Sejlet langs Masten
i Vindstille dvasker

og intet Skumskvæt
for Stævnen plasker? —

som Vilddyr i Bure
hans Tanker stænges:
han kedes, fordi han
mod Kvinde længes!

Det hele Mand-Køn
— som ikke netop
i Blodbadets Hede
Lanserne favner —
det hele Mandkøn
længes og lider,
fordi det Kvindernes
Selskab savner!

Ha — ha — ha!

Saa kedes og Vølund,
fordi han maa ligge
ene paa Lejet
og klø sine Haser
bedækket med Arr —
den hærdede Herre,
den mandige Mester,
den Daarernes Daare,
den Narrenes Nar!

VØLUND.
Sandt siger Du, Svartalf! . . . . .
hvad svarer Du, Lysalf? —

LYSALF
tier.

SVARTALF
dristigere.
Hvi lokker han ikke
hid sig en Skare
af Kongsgaardens Tærner —
Frille-Frø?
Sikkert hans Lænders
Kraft vil bevise:
man lammed ej ganske
hans Smedde-Mod!

VØLUND
vendt imod Lysalf.
Hvi gør jeg det ikke? —
saa svar nu Du!

LYSALF
bestemt.
Fordi din Hu
staar til Hervør-Alvide!

SVARTALF.
Som aldrig kommer —

LYSALF
skarpt.
Det véd ej *Du*!
vendt imod VØLUND, indtrængende, tillidsfuld
Kærlighed!
hvor rummer det dog Verden,
det varmende Ord —
som den hede Kilde,
der pibler gennem Sandet,
bryder sine Diger,
overskyller Dalen —
en eneste Sø,
hvis Bølger aldrig stilles,
o Herre!

Slig underfuld Kilde
klækker ud alt Stort paa Jorden,
alt nævneværdigt Ædelt —
lever det end Skyggens Liv!

Ej grønnedes Græs,
ej sang der en Fugl,
ej finge den fri Mand dristige Tanker,
ej trøstedes Fangen i Fængslets Nat,
ej svaledes Kvinden i Barslens Ild —
var der ej Kærligheds Kilde til!

Og Du vil klage,
Du, som elsker og længes,
elsker og haaber
paa Gensynets Sødme —

gik end til Gensynet
Vejen gennem Dødens Port,
der drejer sig lydløst
paa høje Hængsler —
Du vil klage!

Nej — Vølund véd,
hvad Favntag er værd:
hvad Blussen i Blodet,
hvad Skælven i Hjærtet,
hvad overbrydende
Sundheds Brænding
opfanget, sluppet,
grebet og krystet
af ømmeste, blødeste Kvindearme —
hvad Vaarnattens vældige Elskov er værd!

Men bedre Du véd
— i Høstnattens Kulde —
hvad der er mere
stolt end den stolteste
Stor-Rus, Du tog dig
paa Sommerens Bolstrer:
fjærnet i Rummet,
adskilt i Tiden
fra Den, Du attraar
med mer' end Sanseild —
knægtet af Nidung
paa Niddinge-Holmen,

skændet af Bøddelkniv,
martret af Smærter,
pinefuld Nutid
og u-vis Fremtid —
Et er Du vis paa:
din Længsels Styrke,
din Attraas Renhed,
den, som skal hæve Dig
højt her fra Holmen,
højt over Bødler,
højt over Vølunds
eget nedbrudte
Legem — thi Sjælen
vinker Dig stigende
op til Alvide,
som kalder paa Kæmper
til Ragnarok!

VØLUND

griber hans Haand med et fast Greb, ser vist paa ham — siger nikkende:

Sandt! — sandt!
Du kvæder ej dér
Nyt for mig —
men nævner mig Tankerne
ny i min Nød!

holder inde, afbrudt af Smærter; siger efter en Stund:

Jeg var en Pilt,
sorgløs og tryg;
intet Ondt havde jeg gjort,

Intet frygted jeg,
for Mennesker mindst —
jeg tænkte mig dem alle som jeg selv!

SVARTALF
ler.

VØLUND.
Svartalf ler — Svartalf har Ret!

LYSALF.
U-Ret har Svartalf
nu som altid —

VØLUND
hæftig.
Naar Mand er vokset
fra Drenge-Brogen,
da skal han snøre
sit Bælte som Mand:
da skal han vide,
at hver den, han møder,
til mere Ondt
end Godt er istand!

SVARTALF
ler.
Aldrig blir Du ældre
end Du var før dit Vanheld —
gammel maa man fødes
for at tiltro Alle ondt!

VØLUND
hæftigere.
Fejlen er min Faders,
Vade Rise!
han avled mig i Lyst —
burde avlet mig i Nag!

Nu har Ondt mig rammet!
Ondt føder Mistro;
paa Intet stoler jeg
fra hin Skændslens Dag!

LYSALF.
Det er Mørket herinde,
som gør din Hu saa skummel!
Kom, vi vil lede Dig
udenfor paa Holmen —
mellem de vaade Stammer
vil vi lede Dig til Stranden,
hvor de vilde Fugle venter
at se Høstens Sol staa op.

VØLUND.
At se de vilde Fugle
— som *alle* har Vinger —
vente paa Solens Komme
— den Sol, som *kan* sig hæve:
drøveligt Syn for Fangen,
som vingestækket smægter.
Jeg hader de frie Fugle! . . . . .
famler under sit Leje og drager en Genstand frem

LYSALF.
Herre, hvad har Du dér?

VØLUND.
De frie, vilde Fugle,
som ruged paa Holmens Strand:
jeg raned dem Dun og Fjedre,
jeg arme, forkrøblede Mand.
Jeg slæbte mig ud i Skoven
og lagde mig dér paa Lur:
hver Fugl, som har bygget sig Rede,
jeg plyndred ham i hans Bur.
breder en paabegyndt Fjederham ud for LYSALF.

LYSALF.
En Fjederham, snilde Mester! . . . .

VØLUND
ryster paa Hovedet.
En Ham, som lidet du'r . . . . .

SVARTALF
spottende.
Kanhænds Du vil flyve til Valhal,
at spørge om Nyt fra din Viv? —
til-bens kan Du did ikke drage,
det voldte de Drenges Kniv!

LYSALF
strengt, til SVARTALF.
Tæm nu din onde Tunge! . . .

VØLUND.

Svartalf har Ret i sin Haan:
thi Værket vil *ikke* lykkes,
de Masker vil ikke sig føje,
som holder Dunene sammen;
de Vinger vil ikke sig strække,
Slagkraften ikke sig fjære;
tung blir den sluttende Trøje,
som skulde Krøblingen bære
let gennem Luften den blaa —
slap bliver Fuglehammen . . . .

kaster den tilside

LYSALF.

Du sætter ej *Alting* derpaa!
det gjorde Du hidtil som Kunstner —

VØLUND

bitter.

— dengang jeg var helt en Mand!
Nu er hverken Fugl eller Fisk jeg - -
et Skaldyr ved Nidungs Strand.

lægger sig tilbage, med Armene under Nakken; udenfor høres en Hagel- og Stormbyge rase gennem Holmens Skov og Bruset af Brændingen mod Fjordens Strande. Lyset fra Dagningen svinder; det bliver mørkt

LYSALF.

Lyset svinder atter;
Herre, tag Dig Hvil —
Du trænger til Søvn
fra den søvnløse Nat!

VØLUND

vaander sig under et Anfald af Smærter.

Det onde Vejr
kommer op, kommer op
— og Smærterne med —
men ingen Sol . . . .

SVARTALF.

Saa lad os sove —
til Baaden lander
med Opsynsmanden
og Davregrød —
sove fra Klager
om Smærter og Nød —
kanhændes drømme
om Drab og Død!

strækker sig og snorker

VØLUND.

Lad Sol blive nede —
hvi skal den lyse
for Stakler, som kender
kun sulte og fryse!
Af hundred sulter
de ni Gange ti —
kun Skarns-Folk og Nidding
gaar Ram forbi.

At være god,
at gøre sin Gerning
ret ud ad Vejen
uden selvisk
at krænke andre —
hvad taabelig Handling:
som om man kunde
Verdensløbets
  Krumhed forandre!

De, som sidder
med Magten inde
— være sig Mand, Dreng eller Kvinde —
til dem kommer Solen,
den Tøjte, som skinner
for Folk, hvem den guld-beslaaede finder.

Naar meget Du har,
skal mere Dig gives;
bær' Du kun Tigger-Brog:
  af skal de rives!
Ved Svig, som brygges
i tomme Hjærner,
vil Magten tjenes,
at stor den kan tykkes:
Lumpenhed roses —
  naar blot den lykkes!

Sligt lærer Du aldrig,
mens Dagen rinder
fredeligt stille
i Medgangs Stund,
mens Kysset endnu
fra sidste Møde
spiller i Spøg om
din krusede Mund.

Men rammer Dig Vanheld
fra Baghold brat —
Du lærer det Alt
i én Fængselsnat!

stønner dybt

LYSALF.

Herre, tag mit Liv!
kunde det blot tjene Dig . . . .

VØLUND.

Dit Liv, min stakkels Dreng?
Ej dit, men vel andres,
kunde tjene min Hævn . . . .

vidste jeg blot Udvej!

Helst fløj jeg bort,
langt, langt herfra —
men hvorhen? til hvem?

Lever hun end?
har hun ej sveget mig? —
og vilde hun mig favne,
saa ussel jeg er?

Ak, de Gude-fødte
blev vel som Lykken selv:
Helte vil de have,
men skyer en Krøbling!

Alt er mørkt og Forvirring,
vildsomme mine Tanker,
Livet forvredet
som de filtrede Masker
paa Fjederhammen dér! . . . .
sover udmattet ind

LYSALF
bøjer sig over ham, hvisker.
Han sover dybt. —
højere
Nu hjælpe mig, I Venner!
Høj-Folk og Alfe-Folk,
som Kunststykket kender,
hvordan man en Fjederham
fra Vrang til Rette vender!
højt
Herfrem af Jeres Smuthul
med dugfriske Kinder!
herfrem at kvæge Vølund
med vaarlyse Minder —
kom, Smaafolk, kom! — —

Baggrunden aabnes; det er den lyse Sommernat udenfor Vølunds Hus. Puslinger mylre frem fra alle Sider; DVÆRGKONGEN og DVÆRGDRONNINGEN; de sætter sig tilrette paa Græsbænken udenfor Huset; ALFER og nydelige SMAAPIGER danser omkring dem, omvundne med Blomsterlænker — dæmpet Latter, Spøg, Travlhed — Alt udtrykt gennem sagte Musik — og Alt holdt fjærnt — som en Drøm, men lyst, let, muntert — Modsætning til Nidungs mørke, tunge Smedie.

Mellemspil.

Alfe-Leg.

DVÆRGDRONNING

støder til Dværgkongen.

Naa, Fatter, saa styr dig —
kan Du ej sidde stille,
gamle Tosse, Du,
fordi Smaapiger danser? —
aldrig blir Du sindig,
Gedebukke-Skæg!
trods rindende Øjne
og hundrede Aar,
altid i Tanker
Du Kuldbøtter slaar . . . . .
Gæk!

DVÆRGKONGE

leende, gnubbende sig.

Gaa væk!

Du kildrer mig i Siden —
jeg tænker mig blot Tiden,
da *Du* viste Ben
og aldrig til at kysse
og klappe var sen . . . . .

DVÆRGDRONNING
vil kysse ham.
Kom bare, lille Fatter! . . . .

DVÆRGKONGE.
Saa smaat! —

DRÆRGDRONNING.
Naar blev *Du* kræsen? . . .

DVÆRGKONGE.
Den første Gang, jeg kendte
Du bar Skæg under Næsen!

SMAAPIGERNE
ler.

EN AF SMAAPIGERNE
medens de andre danser.
Myggedans igennem Luften,
knap saa let som vor at kende:
Duggens stille Øjne brænde,
og igennem Blomsterduften,
lutter Længsel, lutter Ømhed,
snor vor lette Kæde sig.

Saadan gennem Sommernatten,
ej af nogen Tyngsel bunden,
svævende i Dæmringsstunden,
slynger Elskovslængslen sig.
Vølund, Vølund, fangne Mand;
grib vor Kæde — hold den an!

DVÆRGKONGE.
Hørte Du det, Mutter? —

DVÆRGDRONNING.
Tys!

DVÆRGKONGE.
Er vor Ven i Fare stædt?

DVÆRGDRONNING.
Han er Mandfolk — just som Du,
ømmer under Smærter sig,
skriger op ved slet Behandling,
vil bestandig Lækkerbidsken,
har hos Hervør haft det godt,
mener nu, hun aldrig kommer
med den gode Tid tilbage —
gumler paa sin Tvivl, sit Nag,
som en fangen Rotte gumler
paa en oret Hvedekage!

DVÆRGKONGE.

Ved mit Skæg! Du kan ha' Ret —
skøndt det er uhyre dumt
at jeg siger Dig det, Mutter!

DVÆRGDRONNING
stryger ham over Kinden.

Fatter! var Forstanden blot
lige god med Hjærtelaget . . . .!

DVÆRGKONGE
fortrydelig.

Naa, lad vær' . . .!

DVÆRGDRONNING.

Kom, kom, Du Gamle!
Du har dog til Brud mig taget
dengang jeg var ung og springsk,
nu faar Du beholde mig
som jeg er — og som jeg taler —
mene Dig det godt, det gjør jeg!

DVÆRGKONGE.

Blot I Kvindfolk faar jer Vilje
og beholder sidste Ordet . . . .
aa, jeg er just ej saa dum!
Men Du dækker godt mig Bordet,
sørger altid for min Livret,
pusler mig min Sovepude,
gnider Gigten af mit Knæ . . . . .

ak ja, det gaar ned ad Bakke;
Du er ikke ung og springsk,
og *jeg* er — et gammelt Kræ,
som faar ta' med Dig til Takke,
Du, som «mener» mig det godt,
bare Du faar Lov at snakke!

DVÆRGDRONNING
kærtegner ham.
Lille Fa'r vi faar vel hjælpe
paa vor Ven, den fangne Vølund,
for vor egen Lysalfs Skyld!

DVÆRGKONGE.
Men hvad vil Du, jeg skal gøre? —
og hvor er han? — vis mig ham!

Dværgdronningen giver Smaapigerne og Alferne et Vink; de frembærer en Dukke — paa en naiv-barnlig Maade forestillende Vølunds Skikkelse — og bringer den til Sæde ligeoverfor Konge og Dronning.

DVÆRGKONGE.
Er *det* Vølund? Naa, lad gaa.
Anderledes tyktes han mig
— mere diger, mindre klejn —
da jeg sidste Gang ham saa'.

DVÆRGDRONNING.
Fangenskab gør ikke fager,
Sorg og Savn gør ikke trind.
Alle ændres vi med Tiden,
dels i Sind og dels i Skind.

DVÆRGKONGE
betænksom, lægger sit Scepter paa Næsen.
Skal vi gi' ham lidt at spise? —
Firben-Steg med Fluer spækket —
eller Faarekylling-Suppe? . . . .

DVÆRGDRONNING
smiler.
Næppe stiller det hans Sult.
Længes gør han, stakkels Mand,
imod Sol og Lys og Frihed,
længes navnlig mod sin Hervør,
har en Fjederham sig gjort,
men kan ikke Værket magte,
gram i Hu som han er bleven,
bitter imod Alt og Alle —
sligt er ej for Værket sundt.

DVÆRGKONGE.
Ja det gjør mig grumme ondt . . . .
lad ham *først* faa lidt at spise! —

Smaapigerne og Alferne begynder atter deres Dans om Vølunds Billed.

EN AF SMAAPIGERNE.
Lad os, Konge, Vølund vise,
hvordan Maskerne man knytter
fingernem med Fjer ved Fjer;
lad os andre Dun ham bringe,
at de smidigt-gyldne Ringe

fuglelet paa Svanens Vinge
hæve kan hans sjunkne Ler!

DVÆRGDRONNING.

tager Sceptret fra Kongen, svinger det, siger.

Nu gaar Sommernatten ind
tyst igennem Døgnets Dør
som en elskovs-bunden Kvinde
til sin Elskers Leje gaar:
og hun lader tyst sin Klædning
ned for Sengestokken glide,
lægger ømt sig ved hans Side
dækt af sit udslagne Haar.
Mens han sover vaager hun,
ventende det Nu, hvor Øjet,
det, hvori hun drak sig Rus,
undrende og lyst fornøjet
skal paa hendes Hvidhed hvile —
og hun kan ej selv derfor,
men ad Søvnen maa hun smile,
hun, som drog de hundred Mile,
for at skue ham, hun elsker,
være hans endnu en Gang!
Væk ham ej — men syng jer Sang,
flet en Krans af fagre Minder,
hvori han *det* Billed finder,
som han famlende og skuffet
har forsøgt at eftergøre,
han, den Nar, som blot behøved

sig et lidet Gran at røre
for at eje, hvad han savner
og hvad aldrig han har mistet.

DVÆRGKONGE
som under Dansen og Sangen er sovet ind, vaagner nu.
Kone! Du har dig fordristet —
Du har atter til mig puffet —
og mit Scepter har Du snappet —
nu, det skal vi nappes om!

DVÆRGDRONNING.
Lad Du mig kun Sceptret føre —
det gør mangen Dronning bedst.

DVÆRGKONGE.
Du vil paa den høje Hest . . .?

DVÆRGDRONNING.
Jeg er saddel-fast, det véd Du.
Hej, Smaapiger — rap Jer, kom!
Musik igen.
Bring mig hid, hvad I har sanket
sammen i den stille Lund
mangen upaaagtet Stund
medens Alfen bly sig bader
i den klare Midnats-Dug:

Hervørs Ord og Hervørs Lader,
hendes Smil og hendes Suk,
hendes Tanker før de traadte
frem i Handling og forraadte
det, en Jomfru-Vilje gemmer
som sin kyske Helligdom!

DVÆRGKONGE.

Aa, naar det til Stykket kom,
er hun vel som alle andre.
Denne Helligdom maa vandre
Kødets Gang — og gaa i Stykker:
saa er dér de hundred Nykker,
Kvindelist og Kvinderænker,
naar hun først sig sikkert bænker
saddelfast i Fruer-Sæde,
hun som Vært — og *han* som Gæst
i en kedsom Huslivs-Fest . . . .

DVÆRGDRONNING

slaar ham leende med Sceptret.

Fatter, sov! Det gør Du bedst.

rejser sig og svinger Sceptret.

Frem, Smaapiger, frem!
Alfer, kom hid!
Grib ud i Luften,
hvad Haand ej mægter fange!

Natten er fuld
af skære, fine Sange,
tanke-lette Fnug,
for vage for Gamlings Søvn.
Hvo, som har Ungdoms-Længsel
til Drømmens Hovedpude,
han hører Jer, han fatter
de lydløst faldende Fnug!

FØRSTE SMAAPIGE

(frem — griber ud i Luften — som fangede hun noget ind — og nedlægger det for Vølunds Billed.)

Her er hvert Fjed, hun traadte,
hvert Vejr-drag, hun drog;
Smilet, hvis Lys forraadte
hvor Hjærtet i Varme slog.

Tag det, Vølund!
behold det for dit Værk!

ANDEN SMAAPIGE.

Her er den Haand, hun lagde
i din, som den krystende tog;
hvert sandt Ord, hun sagde,
hun, som Dig aldrig bedrog.

Behold den, Vølund!
vogt det for dit Værk!

FØRSTE.

Her — her er
den liden Fold,
hun lagde i Panden,
naar kløgtig hun tænkte
igennem, hvad Du sagde,
og raaded Dig bedre
end selv Du mægted . . . .

ANDEN
smilende.

Og her er Maaden,
hvorpaa hun Særken hægted
foran i Halsen
og rødmed, naar ikke
Hvælvet skjultes —
Sneen, hvis Hvidhed
Du lønlig betragted,
endda hun sagde:
Jærnet kølnes paa Essen! —

Nit nu, Vølund,
de smaa Ringe sammen;
dæk dem med Svanedun
bløde som Hervørs Sne!

FØRSTE.

Og her er Ryggens
svaje Bugtning,

naar op hun tren
ad den stejle Brink,
og Læggen spændtes
over Anklens Slankhed,
og Hovedet knejste
over Skuldrenes Bredde —
  det lille Hoved,
  som bares saa højt!

Stræb nu, Vølund,
med Fjederhammen,
at Du kan følge
i Flugt hendes Slankhed:
gjaldt det endog
et Fjæld at storme,
gjaldt det at række
Himlen selv —
  foran gaar hun!

ANDEN.

Og kan Du ej finde
Maskernes Slyngning —
trættes Du under
møjsommeligt Arbejd
og mener at Lønnen
udebliver —
Mand, som Du er,
hvis Længsel vil spores
af mer end Luft:

saa tage Du dette — og dette — og dette . .
de Favntag, som leger
igennem Luften
ombølget af Kys —
Sommernattens Kys,
blomsterduft-mættede —
ømme Smaafugles,
saftfyldte Planters
Kærlighedsfavntag . . . .

FØRSTE
afbryder.

Nej — her! — tag mine —
de er som Hervørs:
søgende, vigende,
skaanselsbedende,
skælvende, higende,
taarefyldt jublende,
sejers-blufærdige
Kvindefavntag . . . . . .

Nit over *dem*
din Fjederhams Ringe:
og Du vil storme
Valhallas Porte
med Stang i Haand
og kryste din Hervør
i Favn som Valkyrie! —

Hør os, Vølund!

VØLUND

løfter Hovedet isøvne, udstrækker Haanden, kalder svagt.

Alvide-Hervør!

Det bliver mørkt. Synet forsvinder.

LYSALF

bøjer sig hastig over Vølund, strygende hans Tinding.

God Søvn Du fanged —
trænger end til mere:

kalder.

Puslinger frem!

Synet er der atter — i den lyse Sommernat. Alfer, Puslinger, Dværge og Smaapiger dansende foran Dværgdronning og Dværgkonge.

EN AF ALFERNE.

Vakt blev Vølund — væk ham ikke,
giv hans Mistro Mjød at drikke!
Vi har stjaalet den hos Bien —
Bien hos sin Dronning laa.
Lille Bi! vi laaner hos Dig —
Du har nok at tænke paa!

EN ANDEN AF ALFERNE.

ler.

Drik dig, Vølund, jævngod Rus —
Musen sover hos sin Mus
sødt paa Mossets Silkehynder;
over Blad og over Straa
Ædderkoppespindet gynger,
Alfen træder Dans derpaa,
træder Traadene isønder
mens han hopper, mens han synger
let i Sind og let paa Taa!

FØRSTE ALF.

Alle *Smaating* er vor Sag,
dem, vi vogter nøje, nøje:
Sig os, om Du Hervør saa'
i sin røde Vadmelstrøje?
Altid skævt paa Bænken sad hun,
naar hun malkede sin Ged;
Mælk flød over Kummen ned —
rolig, Mætte! rolig! bad hun,
men den sparked, hun blev vred,
fuld af Mælk de myge Hænder,
og hun vendte sig og lo
med de store hvide Tænder:
Geden løb, og Hervør lo!

Smaat er Stort, det faar Du tro!

FØRSTE SMAAPIGE.

Ikke Hervør brynjeklædt
er den Skat, som mest Du savner.
Mand ej Mand men Kvinde favner;
og naar Du er ensom stædt,
mindes Du i sorgfuld Grublen
ikke Nakkens Sejers-Kast,
da hun greb om Spydet fast,
men den ganske lille Snublen
over Tærsklen til jert Kammer,
mens hun ublidt ømmed sig —
hun, som ler ad Slagets Skrammer!

Dette Av! det har jeg grebet —
grebet hendes lyse Smil,
da Du fanged op med Il
hendes Legem i din Arm
og bar hende hen til Lejet,
hvor Du Fod i Ankel drejed
ret omhyggelig og længe,
og med Kys bedækked den —
til hun lo og hvisked: Ven!
Ilden slukner paa din Esse
mens Du selv blir lidt for varm!

DVÆRGDRONNING
udstrækker Sceptret.

Tag det Alt. Nu lider Natten;
snart er Alfers Leg forbi:
Hun-Bjørn kravler af sin Hi,
Vildt og Tamt paa fælles Sti,
og Du maa til Værket, Vølund,
for at hæve Drømme-Skatten.
Sød er Sommernattens Stund,
Sødme har vor Puslingskare
kastet i dit Fængsels-Blund,
i dit Mismods Skygger ind,
friet Dig for Tvivlens Fare.
Ikke bæver dog en Vind
gennem Birk og Grans Forgrening
saa foryngende, saa liflig
fyldt af gyldent Morgenliv,

som der bæver Skønhedsaande
i den herlige Forening,
Kraft og Ømhed, Mand og Viv:
skægget Mund ved Rosenkind,
Mande-Lænd mod Hoften trind,
solbrændt Haand om Halsen bleg,
mægtig Arm om mygest Midie,
Kvinde-Stolthed som en Vidie
krystet af en Kæmpe-Eg.

Dette Billed vil vor Leg
gen-opfriske til din Gammen;
Ask og Embla atter sammen,
dem, som Odin, Høner, Løder
skabte til at vorde Et.

gør en dyb Bøjning.

Bring mig hende, Puslingskare,
før mig Hervørs Billed frem!

DVÆRGDRONNINGEN svinger Sceptret. ALFER, DVÆRGE og SMAAPIGER frembærer et Billed af Hervør — paa samme barnlig-groteske Maade fremstillet som Vølunds Skikkelse. De bringer de to Dukker sammen — klapper i Hænderne, ler, og danser omkring dem. En af Dværgene optænder smaa Blus i Halvkreds om Parret.

DVÆRGENE

synger.

Spirrevirre — pirrevirre — Lys i Lund!
Blink i Øje — Smil om Mund!
Kurremurre — durremurre — Ild i Barm:
nu sover Hervør i Husbonds Arm!

ALFERNE.
synger.

Tyst paa Taa — væk dem ej!
træd med Fløjelsfjed som Katten;
kend, hvor hvide gennem Natten
vore Venner skinner hist!
Smaafugl vaagner paa sin Kvist,
spiler Næbet op ved Synet,
medens Gryets hulde Dis'
stryger gylden Dug af Brynet.
Solen om en liden Stund
vækker dem med Kys paa Kinden —
lad os derfor, Mund ved Mund,
se dem kysse sig forinden!

FØRSTE SMAAPIGE.

Kunde jeg blot gaa imellem —
føle Læbens bløde Dvælen . . . . .

ANDEN.

Søster, Du er altfor kælen —
fy, det lader stygt at ville . . . .

FØRSTE.

Aa, man har dog Følelse —
selv om man er nok saa lille!

ALFEN og SMAAPIGERNE er steget op bag de to Billeder og nærmer deres Ansigter til hinanden. Derved falder Billederne fremover og ned i Ilden. Den slukkes.

Puslingerne udstøder et Skrig. Musiken hører op. Synet forsvinder.

Det er mørkt som før i Nidungs Smedie.

VØLUND

vaagner, rejser sig halvt overende.

Lysalf — Baalet slukned . . . . .

LYSALF

smilende.

Sove fik Du, Herre . . . var Søvnen god?

VØLUND

stryger sig over Øjnene; forbitret.

Koglet har Du for mig . . . . . slet skal sligt lønnes:
daare stakkels Skrantning . . . . Hug skal Du have!

LYSALF.

«En Mand er ej Stakkel om end han skranter!»
Saa siger Storskjalden — husk det, Herre!

VØLUND.

Koglet har Du for mig — og Ondt gjort værre!
Mørket mig tykkes dybere — nu da jeg saa' Lys.
Lysalf, Du vogte dig — vakt har Du min Vrede;
Hævn vil jeg have — da Hervør ej jeg faar!

rejser sig helt, slænger den ene Krykke, arbejder sig ved den anden over mod Essen, støtter sig dér ved Stenvæggen, begynder at drage Bælgen, stirrer i de opfriskende Glød er og rager grublende med Tangen i Asken.

LYSALF
er fulgt efter ham.

Ej vredes Du, Herre! — Godt jeg Dig vilde;
minded Dig om Møen . . . . .

VØLUND
afbryder vildt.

. . . . som Storskjalden kvad:
«Paa Møers Ord ej meget Du stole
og ej paa hvad Kone kvæder;
thi paa svingende Hjul deres Hjærter skabtes
og dem lagdes Bratsind i Bryst.»

Har mer Du paa Hjærte? — hvis ej, da gaa!
Her bliver Ondt at skue — for længe jeg sov.

LYSALF.

Aldrig gaar jeg fra Dig — mindst naar ondt Du tænker;
ingen kan sig slide bort fra sit eget Hjærte

VØLUND.

Men Alle kan træde paa Hjærtet, til det raadner;
traadt har de paa mig . . . pak Dig og gaa!

Peger bydende mod Døren; gennem Gluggen ved Siden ses nu Dagningen tydeligere; en Hagl- og Snebyge raser gennem Skoven derude — saa stiller det af; SVARTALFS Snorken høres henne fra Lejet.

LYSALF
tøvende ved Døren

Tys, Herre! — Fjed gennem Skoven jeg hører.
ser ud gennem Gluggen.
Grimur og Gramur — hvide af Sne.

VØLUND.

Da er det ogsaa det eneste Hvide
paa Øgleunge-Parret . . . . sort er deres Sind.

LYSALF.

De lister sig hidover — de nærmer sig Døren —

VØLUND.

De nærmer sig Skæbnen . . . . saa lad dem ind!

LYSALF aabner Døren, som er stænget med en Bolt, for GRIMUR og GRAMUR. De træder ind, væbnet med korte Sværd, Bue og Pile, ryster Sneen af deres Skindkjortler, ser sig usikkert spejdende og begærlige om efter de blanke Metalgenstande, Staal, Bronce og Guld, som dækker Væggene.

GRIMUR.
snubler over den sovende Svartalf.

Va'r dig Gramur — her ligger en Lænkehund.

SVARTALF
vaagner, knurrende.

Va'r jere Poter — Hunden bider!

VØLUND.

Hvad søger I? —

GRIMUR
ser studs paa ham.
Søger? Hvad spørger Trællen!
Guld vi søger — vor Fa'r er karrig.

GRAMUR.
Og Vaaben. Skærp mig min Pile-Odd, Du!
og lav mig en Kniv, som skær' gennem Sten.

VØLUND
smaaleende.
I fører jo Knive, som skær' ind til Ben!
Skarpere vil I dem? .... Godt! jeg skal skærpe.
til Lysalf, som iagttager ham spørgende.
Lysalf, ræk mig de Junkeres Sværd —
og giv dem af Guldet, som nederst hænger.

LYSALF.
Men, Herre! Kong Nidung . . . . .

VØLUND
kaster Knivene ned bag Essen.
Gør som jeg siger;
ræk dem en Ring hver — naar Ring dem lyster.
med forstilt godlidende Betoning.
Thi vel har Kong Nidung talt sin Guld-Skat,
og vel har han Adgang forbudt til Holmen:
men Fader og Sønner er dog *ét* Kød kun
med samme Hu i det samme Bryst —
og Afkommets Vel er Gamlingens Lyst.

GRIMUR og GRAMUR har faaet hver sin Guldring: de griber dem begærligt, maaler hinandens Ringe.

GRIMUR.

Nej, *din* vil jeg ha', Du! Min er den mindre —

GRAMUR.

Prøv kun at ta' den! — det skal jeg hindre —
jeg er den stærkeste . . . .

VØLUND.

leende.

Puds, Dogger! puds!
At nappes om Knoglen, den Ting er i Orden.

GRAMUR.

Du spøger — og er dog en Krøbling vorden.
Saa let kan en Træl forglemme sin Harm.

VØLUND.

Ak, unge Herrer, jeg blev *saa* arm
— trods Guldet, jeg smedder — at ikkun mig rester
Lyst til for Godtkøb at kunne le.
Dog vogt Jer, at ej I til Skade kommer —
thi Afkommets Harm er Gamlingens Ve!

GRIMUR.

Han spotter os, Trællen!

hæver sin Bue og sigter.

Nu va'r dit Øje! —

VØLUND

løfter afværgende Haanden, smaaleende som før.

Jeg staar ej for Pil-Skud — skøndt Spas jeg ynder.
Men nu, da jeg gavmild har vist mig mod Eder,
saa gaar I vel ind paa en Spøg til Gengæld?
Nyfalden Sne er blødeste Hynder
at træde sin Vej paa . . . . naar atter I lider
at gramse paa Guldet og hilse paa Smedden
— ham, som til Essen er fange-bunden —
saa gange I *baglæns* herhid gennem Lunden!

rækker op til Hylden over Essen og viser en mægtig Guld-Ring frem.

Næste Gang faar I — en Ring om Jer Hals!

GRIMUR

tøvende og tvivlraadig.

Slig Spøg? . . . . .

GRAMUR

. . . . . den koster kun lidt allenfals!

drager ham leende ud med sig. De ses gennem den aabne Dør gaaende baglæns ind i Skoven, idet de sammetider leende standser og sigter med Buen. Saa vender de sig og gaar bort.

VØLUND

hurtig, med forandret Mine.

«Næste Gang» lyver. Hvorfor vel tøve?
Nu maa det være — vakt er min Hævn.
Svartalf! . . .

SVARTALF

springer op.

Herre!

VØLUND.

Fluks! drag din Kniv —
efter dem — ind gennem Tykningen list Dig —
Kniven i Nakken — tag deres Liv —
bagfra; — skær Hoved af Halsen — skynd Dig; —
Hoveder, Ringe — bring dem tilbage; —
Kroppene — kast dem for Vilddyr hen —
Aadsler til Føde for Ravn og Krage!

gnider sig i Hænderne,

Saa skal her smeddes, Du laadne Svend!

SVARTALF

hvæsser sin Kniv med et Grin.

Endelig kom vi til Arbejd igen!

skynder sig ud.

LYSALF

som har villet spærre Svartalf Vejen.

Herre, betænk Dig! . . . .

VØLUND.

Han er alt borte —

LYSALF.

Dagen vil lyse paa Niddings-Daad —

VØLUND.

Lysalf — spar dine gode Raad:
Niddings-Værk var her i Skyggerne sorte;
Lige for Lige — og Blod for Graad!

to kvalte Skrig høres fjærnt.

Eja! de Ravneunger, som skreg! —
truffet tilsammen! . . . . Lysalf, saa bleg? —
Staar Du og bævrer som Græs over Eng? —
hurtig, drag Bælgen . . . til Arbejd, Dreng!

LYSALF.

Aldrig jeg drager din Bælg-Lænke mer;
for sidste Gang Lysalf Du for Dig ser!

VØLUND

lægger Tænger, Hamre, File, Mejsler, Alt tilrette paa Essen.

Lidet jeg beder Dig — gaa kun din Vej
deden Du kom — her savnes Du ej!

LYSALF

omfatter hans Knæ

Mester, jeg bærer Dig bort paa min Bag,
var end min Ryg baade klejn og svag;
slæber Dig bort, under rindende Graad,
til Strandbredden ned, hvor jeg tømred en Baad.
Guldet og Værktøjet fører vi med,
ro vil vi fjærnt til et fredsælt Sted;
dér vil vi rejse af Fortidens Aske
Essen paany — og mestre tilsammen
kærligt, endrægtigt, Maske ved Maske,
nittende, knyttende Fjederhammen,
borte fra Nidung, fra Hævn og fra Død —
leve i Haabet Livsdagen sød!

har sluppet Vølund, griber Fjederhammen og ho'der den indtrængende bedende frem imod ham.

VØLUND

snapper den fra ham, kaster den paa Ilden, som blusser højt op.

U-nyttigt Værk for meensvoren Viv!

LYSALF

med et Skrig, holder Hænderne for Øjnene.

Vølund! *det* bøder Du med dit Liv!

styrter ud.

VØLUND

ser mørkt efter ham.

Hvad kender til Livet en dun-skægget Pilt?
Løb kun af Lære! — Mit Liv . . . . . det er
. spildt.

stirrer omkring sig.

Mørkt og sodet,
knugende — trangt:
til Frihed er fjærnt og til Haabet langt!
Aldrig skal Kvindesmil lysne min Hule,
Ilden kun flammer — den Ild, som er kold!
Kom her en Kvinde . . . . . o Guder deroppe,
lidet hun skulde kun le i min Vold!
Mætte jeg vilde mit Nag i det vaade
Øje, som trygled forgæves om Naade.
Svalne min Elskov? . . . nej slukne mit Blod
i Kærtegn, som stjal hendes bedste Klenod.

raaber, ude af sig selv.

Røvere — Tyve! kom hid — kom hid . . . . .
jeg spytter som Hugorm efter sit Bidd!

SVARTALF

ilsomt ind, med Skødskindet sammenfoldet foran sig.

Her, Herre! Blomsterknopperne —
Stænglerne blev derude!

kaster to Hoveder hen paa Essen.

VØLUND.

Ret saa — rap Dig!
lad Ilden flamme!
Pandeskaller — Drikkeskaaler —
Skænk deri for Kongen!
Pest skal ham ramme —
Sot skal ham lamme,
Rædsel gennemryste
hans møre Ben —
faar han en Dag at vide,
han drak af sin Øjesten!

begynder at arbejde.

SVARTALF

lytter.

Bi lidt, Mester! — jeg hører Kviste knække,

spørgende.

fik jeg mon ikke Livet af dem begge?

VØLUND.

Spar til Aftenhvile — dumme Dreng — dit Vid!

SVARTALF

gaar til Døren.

Herre, den høje Jomfru! — hun kommer lige hid!

BØDVILD

træder ind ad Døren, med Spyd i Haand, en kort Dyrehud kastet over Skuldrene, Sølvbælte om Livet, opkiltret brun Uld-Kjortel.

VØLUND

vender sig imod hende, som tøvende er bleven staaende indenfor Døren.

Hvi kommer Du hid
til den fangne Træl paa Holmen,
Kongens Datter?

BØDVILD.

Vildsoen vilde jeg jage —
forvilded mig hid.
Nej, hvorfor lyve? —
Ærind har jeg til Smedden.

drager Guld-Slangeringen op fra sit Bryst.

Bødvild byder Dig
bøde hendes Ring;
vredes vil min Fader,
om han saa' den isønder.

VØLUND.

som har skrabet en Askedynge hen over Hovederne.

Lad se!

BØDVILD.

Først skal Du svare,
om Du aarker det Arbejd'.

VØLUND.

U-skuet Ting
taler jeg ej om!

BØDVILD
frem, rækker ham Ringen.
Her er de tvende
Stykker at hele!
Kan Du det? . . . . . .

VØLUND
betragter Stykkerne.
Bøde
den Sag, jeg smedded:
vist kan jeg *det*!
ser hvast paa hende.
Bryde isønder,
hvad *Du* ej kan bøde,
om Du end satte
dit Liv derpaa —
det kan jeg *og*!

SVARTALF
ler.
Ha, ha, ha!

BØDVILD.
Hvi lér den lumpne
Træl dér i Krogen —
kan Du ej tæmme
dine Tjenere, Smed?

VØLUND.
Ud med Dig, Svartalf!
ej bruges Svende

her hvor et Mester-
Stykke skal gøres.
Ud!

SVARTALF grinende ud.

BØDVILD.

Hvast er dit Blik —

VØLUND.

Har Du mon glemt det
fra sidst Du raabte:
skær dybere?

BØDVILD

støttet mod sit Spyd.

Tal ej om Ting,
som ej kan ændres —
gør nu dit Arbejd —
forlang saa din Løn!

VØLUND

smiler, mens han lægger Værktøj tilrette ved Ilden.

Liflig skal den blive . . . .
drag Bælgen, Bødvild!

BØDVILD.

Jeg drage Bælgen?
Du glemmer, hvem jeg er!

VØLUND.
Du glemte, hvem jeg *var*!
mumler.
snart skal Du det kende —

BØDVILD
Tal højt! Ej ræddes
jeg for dine Trudsler.
Tæmmet har jeg fler'
end Du kan nævne!

VØLUND
med forstilt Sagtmodighed.
Nævn mig den Smed,
som, mens han retter Guldet,
blæser paa Luen —
ingen slig jeg kender!
Er og dine Hænder
store og hvide,
mindre og grove
blir de ej ved Bælgen!

BØDVILD
stiller Spydet fra sig, drager Bælgen hastig.

VØLUND
ler.
For fort — for fort!
snart vil Du trætnes.

Sindigt maa der blæses,
at jævnt der kan smedes.

Ret saa!

BØDVILD

dragende Bælgen. Luen oplyser hendes stolte, bydende Miner — og Vølunds Ansigt, hvis Udtryk stedse skifter.

Fortæl; hvad har Du virket
her i min Faders Brød?
Kvalmt er her inde . . . .

VØLUND

skotter til hende.

Her i mit Ansigts Sved
har jeg Kostbarheder virket . . . .

BØDVILD

nysgerrig, peger mod Askedyngen.

De skjules vel i den Dynge? —
den skinner mig saa rød!

VØLUND

henkastet.

O — det er nogle Skaaler,
jeg først skal til at lave:
Drikkekar for Kongen —
til Skænk og til Gave!

Jeg tænker at besætte dem
med kostelige Stene —
ler.
Perler som Øjeæbler
skulde jeg mene!

BØDVILD
slipper Bælglænken.
Lad se! . . . .

VØLUND.
Nu slukner Luen —
bliv ved *dit* Værk!
ser spottende op imod hende.
Du taber jo Vejret, Kongs-Mø;
dit Bryst gaar højt bag din Særk!
Ej dog, for stolte Bølger —
hvem der til *dem* stod Fadder! . . . .

BØDVILD
drager Bælgen.
Spild ikke Tid med Sladder! —
bliver Ringen snart hel? —

VØLUND.
Det gaar ej saa fort, som Du tænker.
Bi — Du maa være tørstig —
dit Ansigt staar i Sved.
Af Mjødbollen jeg Dig skænker
det løber helt liflig ned.

rækker op til Hylden over Essen, tager Øl-Kumme og Bøger, skænker, byder hende.

BØDVILD.

Trælle-Drik — nej!

VØLUND.

Saa drikker jeg Dig til! . . . .
Ah — som Honning den smager:
Sødmen fylder Brystet —
det Mund-Godt tidt mig trøsted —
drik dog . . . . .

BØDVILD
tørrer sin Pande.
— en Slurk jeg vil!
drikker.

VØLUND.

Ej sandt — det linder for Heden?
til Ilden er Du ej vant.
ler.
Du nipper ej — maa jeg sige! . . . .

BØDVILD.

For stærkt dit Øl jeg fandt!
giver ham Bægret tilbage.
Den ruser — din Drik!
griber sit Spyd.

VØLUND
slaar over i Tonen.

Taaler Du ej, Kongs-Mø,
med Spyd i Haand,
med Staal om dit Hjærte,
Smeddens Mjød?

Lidet taaler Du da? . . .

retter sig ivejret, peger.

Men Bælgen maa drages,
at Guldet kan bødes!

BØDVILD

støttende sig til Spydet.

Jeg synes, Du vokser —
svandt dine Krykker?
Slig saa' jeg Dig aldrig før!

VØLUND

retter sit Blik imod hende.

En Anden saa' mig
mere fager end nu;
En, som var mere
højbarmet end Du!

ser op imod Loftet, lægger Hænderne over sit Hoved, mumler.

Hervør-Alvide!

krummer sig sammen af Smærte.

BØDVILD

stiller Spydet fra sig, spottende.

Har Du haft Viv? —
det var vel en Dværgekone!
Smaat og Stort
parres jo tidt!

Vølund

har atter grebet sit Værktøj, uden at agte paa hende, siger bydende.

Drag Bælgen, Bødvild! at Ilden ej slukner —

BØDVILD.

Sige mig, skal Du,
hvorlænge dit Arbejd varer —

VØLUND
kort.

til det er gjort!

BØDVILD.

Ej vil jeg staa her
som dag-tinget Trællekvind! —

VØLUND.

Vidste Du, hvem jeg var,
anderledes vilde din Tale være —
som dine Tanker er andre,
naar Du gaar herfra!

BØDVILD
betragter ham med stigende Opmærksomhed, idet hun stundom støtter sig mod Muren og atter uvilkaarligt drager Bælgen.

Fortæl — men lyv ej for mig:
hveden er Du kommen?
hvem er din Æt?
Lidet tykkes Du mig Træl,
snarere Kæmpe!
Havde jeg vidst det straks,
meget var da ændret —
endnu kan meget ændres:
Forlig kan jeg byde!

VØLUND

ser truende paa hende.

Forlig mig da med min Helsen —
forlén mig med stjaalne Kræfter,
giv mig min Lykke tilbage —
og dag-tinge kan vi om Fred!

BØDVILD.

Mørkt er dit Ord,
og mørke dine Øjne:
Ilden lysner i dem —
for Luen jeg ikke ræddes,
kun for din Mjød.
Fortæl, mens Du smedder!

VØLUND

fortæller under Arbejdet, idet Skovens Susen og Vandets Brusen derudenfor høres som en ledsagende Musik.

Min Farfar var Konge; paa Strandhugst han fo'r,
med Blodrødt han mønjed sin Drage;
ham fulgte en fuldtallig Hird ombord —
og fuldtallig kom den tilbage.

I Øst-Leden hugg de; da raabtes der vidt:
hvo kan mod den Ulve-Hird stride?
Naar Ulvene ret mange Mænd havde bidt,
mod Kvinderne var de helt blide — — —

hun gør en Bevægelse, han iagttager hende og siger bydende.

Drag Bælgen, Bødvild! at Ilden ej slukner. —

fortsætter.

Hans Drage løb op en Midie-Nat
paa Stranden ad Sølvstriber lange;
Maanen stod blank over kul-svart Krat,
hvor Fjorden krøb ind som en Slange.

Alene gik Kongen, med Skjold og Stang,
at spejde, hvor Fjorden tog Ende;
dér gjordes den korte Vaarnat ham lang —
en Havfru saa finge han kende.

Halvt skvulped i Vand hun, halvt sov hun i Sand
med levende lysvaagne Øjne;
rodfæstet saa' han, den kvinde-fro Mand,
Lemmerne lysende nøgne.

De bød ham til Hvile; der mæltes ej Maal;
han drog hende til sig med Mildhed;
hun veg, da hun skønned hans Ringbrynjes Staal —
han krænged den af sig i Stilhed.

Han slænged sit Skjold og sin Lansestang
— trods Fjende-Haand kunde ham gribe;
hans Øjne fortryllet ved Pigens hang
under Maanens sølvgrønne Stribe.

Og Blikke mødtes af Blikkets Dyb,
hvis Bund ikke Lod kunde finde;
han troed at Havet kun hused Kryb
men aldrig saa herlig en Kvinde.

Han saa' i et Øje saa sugende hvast,
at næsten han skjalv ved dets Møde;
hun holdt i sin Favn ham saa knugende fast,
at Vejr-draget næsten ham døde.

Han tyktes, det var i en Malstrøm han laa —
den kæntred ham brat overende;
paa Bunden de rugende Øjne han saa'
i Had og i Kærlighed brænde.

Tæt krystet til Havfruens høje Bryst
han følte de Vover sig runde:
saa uddrak de Nattens den lifligste Lyst
af tørstige, pustende Munde.

Men førend hun slap og i Dybet forsvandt,
hun satte sin Tand i hans Hage —
og af-kyssed Blodet, som piblende randt,
og saa' sig med Had tilbage . . . . .

¦til BØDVILD, for hvem det synes at svimle.

Drag Bælgen, Bødvild! at Ilden ej slukner. —

BØDVILD

med Øjnene stift fæstede paa ham.

Det var din Farfar? — og Konge han var?
Dit Øl har ruset mig — lyver Du ikke?

VØLUND

ser knejsende paa hende — fortsætter.

Saa skiltes de. Kongen paa Skibet steg
og kløved de salt-tunge Bølger.
Mod Morgen en Stemme bag Roret skreg:
Konge, din Elskov Dig følger! —

fortsætter, mere ligegyldig i Tonen.

De siger, fra den Tid min Farfar sad
temmelig stille tilhuse;
at lege med Kvindfolk kun lidet han gad,
da maatte først Øllet ham ruse.

Koner han havde, men intet Barn,
som kunde ham Tidkort være;
allerhelst drog han paa Fjorden Garn —
de bugned, sølvblanke, svære.

Ved Midie-Nat, naar Maanen var ny,
han gik langs de skvulpende Strømme,
og standsed, mørk mod den sølvgrønne Sky,
og syntes at falde i Drømme.

I slig en Nat han paa Stranden tren,
da kløved et Mælkebryst Vandet,
en Arm som et Lyn — den var ikke sen,
den skød ham en Bylt op paa Sandet.

Dér blev han med Undren et Drengebarn va'r
— skøndt nøgent det syntes ej fryse;
et Arr i Hagen — og det var min Fa'r,
som Kongen i Kuld monne lyse.

holder inde, betragter hende bestemt.

Den fædrene Slægt har Salt i sit Blod,
af Havdybets Skød er vi runden:
Kærlighed fik vi i Overflod —
og Hadet brænder paa Bunden! —

Slip Bælgen, Bødvild! — Ringen din er bødet!

BØDVILD

griber hastig Ringen, betragter den ivrig.

Som ny den synes — nej bedre den blinker —
hvassere skinner dens Slangeøjne —
og leddet den bugter sig . . . .

VØLUND

retter sig.

. . . . . ret som en Havfru!

BØDVILD.

Herligt Arbejde! —

VØLUND.
Stor-Slægten værdigt!

BØDVILD.
Du lyver, Træl! Jeg tror ej dit Frasagn.

VØLUND
ler.
Ha, ha. Jeg lyver? — Det koster jo intet!
Men *Du*? — betaler Du Smedde-Lønnen,
hug-prude Jomfru, med høviske Lader,
grisk efter Glimmer, paa Kvindevis,
Datter af Karrig-Nidding, din Fader? —
Løn vil jeg have — Løn skal jeg faa!

BØDVILD
lidt tvivlraadig, vigende.
Jeg ejer jo intet — kun dette Smykke —
Du stirrer saa sælsomt . . . . nævn da din Pris!
haanligt.
Du skruer den vel som en Kræmmer ivejret,
nyttende ud min Forlegenhed? —

VØLUND
skjuler sit Blik, bøjende sig imod hende.
Du har mig, Mø, med dit Komme beæret —
er intet mig skyldig — det jeg véd —
hvi skulde jeg, Mand for at mestre Guldet,
benytte mig af din Forlegenhed?
Saa vilde jeg tale — hvis jeg var æt-stor,
som nys jeg fortalte, som Løgn Du tror.
Tale jeg vilde: Drag bort i Fred!

Bevar det Smykke, som bedst Du er tjent med,
hug-prude Mø, til din Bryllupsstund!
Det skænker Dig Vølund, Heltenes Lige,
Kunstnernes Høvding, han, som ej vilde,
højsindet, Mø ved sin Helligdom skille —
gav hun end dertil ham skjellig Grund!

gaar, med knejsende Hoved, ved en uhyre Viljeanstrengelse, kun støttende sig til Bødvilds Jagtspyd, hen mod Døren, som han aabner med et fast Greb.

BØDVILD

er traadt over paa den anden Side af Essen, maaler ham med Forbavselse og hemmelig, opdukkende Beundring, siger uvilkaarlig, dæmpet.

Saa' jeg vel Vølund før? . . . . . .

vil gøre et Skridt hen imod Døren, men bliver staaende, næsten hviskende

Hvi skar jeg saa dybt! —

VØLUND

som har iagttaget hende med funklende Øjne.

Drag bort — som Du gik . . . . og kom ej igen!

BØDVILD

har atter den hovmodige, trodsende Mine.

Jeg gaar, naar mig tykkes . . . . . .

VØLUND

idet han lukker Døren og lader Bolten falde for.

da stænger vi *den*!

ved Døren, vendt imod Bødvild, som staar ubevægelig, med korslagte Arme, dybtaandende Bryst.

Saa vilde jeg talt — ifald jeg var æt-stø
herlig og gæv og sund paa Lemmer,

min Friheds Ejermand, stolt som Du selv,
hvem Plet og Lyde og Vanheld ej skæmmer.....

et Skridt nærmere.

men jeg er jo *Træl* — ved Dig og din Haand —
og Trælle fik ej saa højsindet Aand.

Bødvild

med begyndende Frygt, tilbagetrængt af hendes haanlige Trodsen og blandet med den Betagenhed, hvormed hun stirrer ind i hans lidenskabeligt funklende Øjne.

Hvad vil Du? . . . .

VØLUND.

Smedde-Løn!

BØDVILD.

Dér . . . min Ring! —

VØLUND.

Nej, bedre Smykke — som aldrig bødes —
kostbart Klenod for den fattige Krøbling,
at Ensomheden kan ham forsødes,
at Fangen kan indfange selv sit Vildt,
den ædleste Hind i Kong Nidungs Skove . . . .

BØDVILD

skriger, idet hun løber frem imod Døren.

Ud! . . . .

vil vriste Spydet fra ham.

VØLUND

tvinger hende i Knæ.

Nej først skal paa Holmen Du sove,
— favnet af Trællen, hvis Liv Du har spildt!

knækker Spydet over sit Knæ, hæver Stykkerne mod Himlen, staar saaledes — stirrende opefter.

BØDVILD

krummer sig ved hans Fod; ser dernæst op — udbryder næst hviskende.

Hans Frille? . . . . . .

VØLUND.

. . . . . Dæk nu dit Aasyn til,
Hervør-Alvide! . . . .

BØDVILD.

. . . . . Værge mig vil jeg; —

kaster sig vildt frem, med Ansigtet mod Jorden.

var jeg ej alt besejret! . . . . .

VØLUND.

. . . . . Min Mjød!

griber hende.

Nu tager Vølund Hævn over Bødvild!

SVARTALFS

Latter udenfor.

Ha, ha, ha!

I Kongsgaarden.

Hallen i NIDUNGS Kongs-Gaard; Jule-Kvæld.

Tilvenstre Høj-Sædet, med lave Trin op til. Sæde for Kongen, og for Dronningen (som staar tomt). Foran Kongen et Drikkebord, med en stor Mjødkumme og to ens-dannede gyldne Skaaler, besatte med Stene og store Perler. Bag Kongens Sæde, mellem dette og Væggen, tre plumpt udhuggede Træ-Billeder, forestillende Odin, Tyrr og Thor.

Væggene er dragne med mørke Drapperier.

Der brænder Baal ned igennem Hallen — med Drikkeborde foran hvert — og disse Baal ses helt ud i den indre Gaards-Plads, idet Bagvæggen næsten i sin hele Bredde og Højde er aaben og Forhængene trukket tilside.

Gæsternes Antal er stort: Jarler med deres Følge, Kongens Hirdfolk, Huskarle, Tærner og Skænkere — samt Kongens Vagt af Bueskytter nærmest Højsædet.

Ude i Gaarden er Snedynger fejede op, med Granris stukne i Toppen, foran Baalene, omkring hvilke de overtallige Gæsters Følge har Plads. Midten holdes fri. Man ser op mod Udhusene en «Krake», et højt Vagt- og Spejdertaarn af Tømmer.

Klar Nathimmel med Stjærner; Maaneskin over Sneen; det røde Skær af de blussende Baal i den stille Frostluft.

Inde i Hallen trækker Røgen fra Baalene op mod Lofts-Aabningen i Bjælketaget.

Paa Vægge-Støtterne er ophængt Hirdens og Gæsternes Vaaben — Økser, Skjolde, Sværd, Lanser.

Øllet skænkes rundt — men uden synderlig Larm og Bevægelse blandt Gæsterne, der synes trykkede af Kongens Tavshed og Adspredthed. KONG NIDUNG sidder tilbagelænet, stirrende frem for sig mod Skaalerne paa Drikkebordet — nu og da kastende et mistroisk eller spottende Blik omkring sig. Han er klædt i mørke Brog og Kofte, med en stor Skind-Kappe over sig; et bredt Guldbaand over den lave Pande og de urolige eller sløve Øjne; guldbeslaaet Sværd i Skødet.

REJGIN.
frem over Gulvet, til RAGNVALD JARL.

Sjelden saa's her
større Tal af Gæster;
Hallen blev ej stor nok —
Gaards-Rummet maatte vi rydde!

RAGNVALD JARL
flytter sig nærmere til Baalet.

Kølig er Festen
i Kongens Gaard!

REJGIN, som betragter Kongen, gaar hen til Kongs-Skjalden og betyder ham, at han skal træde frem og kvæde.

KONGS-SKJALDEN
dæmpet til REJGIN.

Først smøre Du
med godt Fedt
min Harpes Strenge,
at tale de kunne!

REJGIN
gaar op til Kongens Drikkebord, øser i et Horn fra Mjød-Kummen, rækker Skjalden Hornet.

Fraas nu i Fedmen
fra Kongens eget Bord;
lad saa dit Drapa
drive derefter!

KONGS-SKJALDEN
tager en god Slurk.

Konge-Mjød gi'r Kræfter —
men Vommen er endda slunken!
vender Lommen ud paa sin Kofte.
ikke er der god Raad
paa Guld her i Hallen! —
lomme-let gør stemme-tung,
om Øllet end kan smage!

REJGIN.

I *mine* Ungdomsdage
købslog ikke Skjalden —

KONGS-SKJALDEN.

Hyren var derefter,
og Brødet ej saa dyrt!

KONG NIDUNG
ser mørkt hen imod dem.

Hvad snakker I derhenne? —
lad Kongs-Skjalden kvæde!

REJGIN

højt.

Det er hans største Glæde.

dæmpet, idet han drager en Ring af sin Finger og giver Skjalden.

Dér, Du fede Dag-Tyv! —

højt.

Velan, Du Brages Søn!

dæmpet.

Du digter til *mit* Bryllup
uden Sanger-Løn!

KONGS-SKJALDEN.

Derom faar vi vel tinge,
har først Du Brud i Sengen —

drage Ringen paa Fingren.

mindre Ring gi'r liden Klang,
større stor i Strengen!

træder frem, synger.

O, Konge!
Snildhed og Skarpsyn
stævner tilmøde,
hvor Du gaar frem,
mens Alle viger. —

Jarler og Hirdfolk,
som fylder Hallen:
hører, hvad Skjalden
om Kongen siger!

Hvo har, som han,
øget sin Arv
ved frit at tage,
hvor ham lysted?

vendt mod Kongen.

Landet har Fred;
kun lidet Du dysted,
men stændig Du bloted
til stor-ladne Guder —
de sikred Dig Hvilen
paa Højsædets Puder:

Kongen er klog!

vendt mod de Andre.

Op fik han snuset
hver Skælm i sin Krog:
Ondt har han vejret
før det drog frem,
og ned har han slaaet
blandt rædde Bønder
og straffet dem haardt
paa Liv og Lem.

Landet fik Fred!

REJGIN

dæmpet, til Skjalden.

Læg mere til, Mand! —
Kongen er mod i Hu.

KONGS-SKJALDEN
med stærkere Røst.

Skynder Jer, iler,
hvad Hest kan rende,
til Hallen om Jule-
  Baalenes Brænde!
Guld-Bidsel læg
paa Jer vældigste Hest,
skynd Jer til Hallen,
  til Kongs-Gaardens Fest!
Dér sidder Kongen,
gæstmild og gæv,
fjærnest fra Ilden —
  han, som i Striden
  var Fjenderne næst!

holder inde, dæmpede Hyldingsraab blandt Gæsterne.

KONG NIDUNG
ser skulende hen til Skjalden.

Hvi lyver Du mig ej
en halv Skok Sejre paa?
Sligt lider jeg høre —
  var det end Løgn!

REJGIN.

Herre, forjag
de onde Tanker!
Smager Dig ej Mjødden? —
  vi brygged den dyr nok.

KONG NIDUNG.
Væmmes jeg gør
ved Dig, ved Alt.
Bedsk er mig Drikken
som Fjordvandets Salt.
Knap kan jeg Læben
til Skaalen nærme —
det brænder som Ild,
det stinker som Bærme.

Ak!
skyder Drikke-Skaalen fra sig, skjuler sit Ansigt.

REJGIN
dæmpet til RAGNVALD JARL og THYRSE JARL:
Det er Sønnerne hans
— Grimur og Gramur —
han aldrig kan glemme!

RAGNVALD JARL.
Hvor gik det de Junkere?...

REJGIN.
Sørgeligt, Jarl!
Vi fandt dem i Skoven
paa Sævar-Holmen,
de blodige Rester —
Vilddyr havde
dem sønderrevet —

skilt deres Hoveder
fælt fra Kroppen.

Ak!

THYRSE JARL.
Derfor er Bødvild
eneste Arving
til Land og Rige —
ej sandt, min Rejgin?

REJGIN
vender sine Øjne i Hovedet,
Stakkels Barn!
hun sørger jo saare —
skulde ved Jule-
Festen sig kaare
Husbond og Mand . . . . .
i Kammerset græder hun
alt hvad hun kan.

Ak!

RAGNVALD JARL.
Og Du, min Rejgin,
Kong Nidungs Trofaste —
Du har vel meget
at tage vare? . . . .

REJGIN
drager paa Skuldrene.
Ja meget maa jeg,
fast Alting klare —
Kongen er svart-syg.

RAGNVALD JARL
med et Sideblik, hviskende.
Han døer vel snart? . . .

REJGIN.
Tys, Herre Jarl! — —

THYRSE JARL.
Ragnvald, min Ven,
hvis Bødvild Du vinder —
da faar jeg vel Næsset,
vi længe har stredes om?....

RAGNVALD JARL.
Tys, min Thyrse! —
hvis Bødvild Du vinder,
hvad giver Du *mig* da
i Skadesløshed
for Senge-Fryd? . . . .

THYRSE JARL.
Jeg tænker vi tager
Rejgin, den brave,
som Voldgiftsmand! .

REJGIN.

Ak, Herrer, jeg er kun
min Konges Tjener —
men gerne jeg tjener
den, som vor Bødvild
vil række Haanden —
ihvem der nu end
hendes Jomfru-Mærke
som Mand faar tage —
fager hun er!

RAGNVALD JARL.

Og stolt! . . . .

THYRSE JARL.

— lidt egen? . . . . .

REJGIN.

Tys! dér er Bødvild!

BØDVILD

træder ind i Hallen, fulgt af Tærner. Hun bærer Klæder af dyb mørkeblaa Farve; en Skindkappe med Sølv-Hægter over Skuldrene og ned foran Bryst og Midie; Haaret slaaet tilbage under et bredt Sølv-Pandebaand. Afmaalt, uden at se sig om, gaar hun igennem Hallen op til Højsædet, fører Kongens Haand til sine Læber, sætter sig paa et lavere Sæde nedenfor hans — idet Bueskytter rykker tilside.

REJGIN.
Hil, vor Konge-Datter,
Bødvild, den fagre!

RAGNVALD OG THYRSE JARL
med opløftede Drikkehorn.
Hil, den væne Mø!

GÆSTER OG MÆNDENE I HALLEN
ligeledes.
Hil, Kong Nidungs Datter,
fejrest Pryd i Hallen!

MÆNDENE UDENFOR
ligeledes.
Hil Dig — helt herude,
saa langt din Skønhed lyser!

RAGNVALD JARL.
Morske Mænd
mildnes ved dit Aasyn,
varmes ved dit Blik
saa langt det lyser!
tømmer Hornet, gnider sine Hænder foran Baalet

KONGS-SKJALDEN
drukken.
Morske Mænd
— selv om de fryser —
stævner herhid,
for Øllet at smage:

Bødvild faar de skue —
varmes ved Øllet:
véd ej, om Mjød
eller Mø de skal tage!

drikker.

KONG NIDUNG

ler, paa en pludselig, kort Maade.

Skjalden er drukken. —

KONGS-SKJALDEN.

Skjalden har Tørst! —
han tager af Mjød-Bollen
Mødommen først.

THYRSE JARL.

Sømmeligt, synes mig,
burde her kvædes —

KONGS-SKJALD.

Skal Jule-Galt ædes,
maa Fedtet rinde!
Blev Bødvild ej Kvinde? —
Skal Kvinden man hædre,
man gjør det ej bedre
end tage det Bedste,
som Kvinde hun byder . . . .

BØDVILD
til Kongen.

Ilde det lyder,
naar Skjald blir drukken —

KONG NIDUNG
tung og skulende.

For gammel i Hallen
blev Konge-Skjalden —
plumret hans Aare.
Men ingen os fryder
ved kløgtig Tale —
derfor han nyder
sit Frisprog, den Daare!

BØDVILD
uden at se paa Kongen.

Vil ikke Kongen,
min Fader, befale,
at Vølund hentes
fra Sævar-Holmen?
Selv har Du sagt,
at kløgtig hans Tale
kunde Dig ledige
Stunder husvale!

KONG NIDUNG
sukker.

Ak!

Der er et Øjebliks Tavshed. REIGIN nærmer sig BØDVILD.

REJGIN.
Hvad, Bødvild, vil Du
med Trællen her?
Uheldsvanger
hans Vanførhed synes,
hvor lutter stoute
Mænd er tilstede!

BØDVILD
svarer ham skarpt.
Unde vil jeg
min Fader en Glæde —
Dig kun en liden!

KONG NIDUNG
slaar hæftig i Bordet.
Før Vølund hid!

RAGNVALD JARL
til REJGIN:
Hvem er denne Vølund? —
en kunst-færdig Mand? — —

REJGIN
med et Blik paa BØDVILD.
En Trold — eller sligt —
til Alt istand —

THYRSE JARL
ler.
Rygtet er forud
for Trolden gaaet —

god Hjælp har Kong Nidung
af Trællen faaet.
Kanske til God-Kvæld
han hjælper os alle —
for Brystet Kong Nidungs
Tavshed kan falde!

VØLUND

føres op igennem Hallen af Huskarle; han lader dem stille sig med Ryggen mod et Drikkebord ligeoverfor Kongen — ved Siden af ham brænder en Ild. Han bær' paa Hovedet en bredskygget Hat og er indhyllet i en fod-sid Kappe, der ganske skjuler hans Legem.

KONG NIDUNG.

Svært har jeg ved at se,
for Røgen i Hallen
og end mere
for søvnløse Nætters
svidende Øjne —
er det Vølund?

VØLUND.

Ja — det er Vølund!

KONG NIDUNG.

Sidst jeg var hos Dig
— at tælle min Guld-Skat —

da klaged Du over
søvnløse Nætters
svidende Øjne — — —
kan Du skue mig nu?

VØLUND.
Klart ser jeg Dig,
Kong Nidung!

KONG NIDUNG.
Hvad skuer Du?

VØLUND.
At Du er bleven ældet!

KONG NIDUNG.
Hvor er dine Svende,
som sidst jeg saa' hos Dig
i de lykkelige Dage,
da jeg talte min Guld-Skat
paa Sævar-Holmen?

VØLUND.
Svende-løs er jeg bleven —
venneløs var jeg længst.

KONG NIDUNG.
Havde Du dem kær? —

VØLUND
tier.

KONG NIDUNG
med Besvær.
Er de løben fra Dig —
eller har Vilddyr
sønderrevet dem i Skoven?

VØLUND
tier.

KONG NIDUNG.
Tale skal Du,
derfor blev Du hentet.
Kongen byder Dig!

VØLUND.
Saa spørg om noget,
hvorpaa jeg kan svare!

KONG NIDUNG.
Se her mit Sværd,
som dovner ved min Side,
det, Du smedded
som det ypperste, Du aarked, —
har andet stort Du virket?

VØLUND.
Større Sag har jeg virket!

KONG NIDUNG.
Hvad skjuler Du under
din fod-side Kappe?

VØLUND
undvigende.
Mit Legem, Herre Konge!

KONG NIDUNG
Lad se! —

VØLUND.
Lidet sømmer det sig
her i Hallen,
fuld af velskabte Mænd,
Jarler og Hirdfolk,
at vise frem det Legem,
Du handled saa ilde med!

RAGNVALD JARL.
Er Trællen van-før? —

VØLUND
med et Sideblik.
Mere end Du,
skøndt Benene dine
stikker stilkede
i Uld-Hoser!

THYRSE JARL
til RAGNVALD.
Marv har den ben-løse
Træl i sin Tunge —
ler.
skal love for det!

VØLUND
til THYRSE JARL.

Mere Marv
end Du til en Brude-Seng:
Du, som er klædt
i Ja-Ords Kaabe —
ler
skal love for det!

KONG NIDUNG.

Tirr ikke Vølund —
han stikker som Bremsen,
Alfernes Viser,
den braadede Bi!

VØLUND
med et Blik paa BØDVILD.

Spørg kun Bødvild! — —

BØDVILD
rejser sig op i Sædet, ser paa VØLUND, sætter sig atter.

KONG NIDUNG
til BØDVILD.

Ej vil jeg haabe
Vølund fornærmed
min Datter, dengang hun
søgte hans Værksted
med Ringen den søndrede —

saadan som selv
Du tilstod paa Kvælden,
dengang jeg søgte
Børnene mine!

BØDVILD
behersket, stift seende paa VØLUND.
Ikke hans Tunge
din Datter fornærmed;
sød var hans Tale
som Honning den Dag!

KONG NIDUNG
lægger Haanden paa sin Pande.
O sortnende Kvæld:
tre Børn jeg havde
om Morgenen fage —
ét kun ved Aften-
Tid kom tilbage,
urørt af Rovdyr!

BØDVILD
tonløst.
Af Rovdyr — ja!

REJGIN.
Glem det, min Konge!

KONG NIDUNG

gør sig til Herre over sin Bevægelse, famler ved de to Drikke-Skaaler, han har staaende foran sig.

Svar mig nu, Vølund;
de Drikke-Skaaler,
Du skikked mig hid
— saa lig hinanden
som Menneske-Øjne —
svar mig, hvorlunde
det kommer sig vel,
at Mjødden som Eddike
smager deraf!

VØLUND

smiler.

Ej har jeg brygget
dit Mundgodt sammen —
Jeg tænker, Rejgin
kan svare bedst!

KONG NIDUNG

hæftig.

Men ingen anden
— ved Daglig og Fest —
paa Drikken har klaget:
kun jeg, som drikker
af disse Skaaler,
ej Øllet taaler —
forklar det, Du!

VØLUND
smiler.
Hvad? disse Bægre
— der ligner hinanden
som Menneskeøjne —
besat med Perler
som Øjne blaa —
de hulede, bugede,
herlige Skaaler,
næsten saa store
som mand-voksen Isse —
de kan tilvisse
ej, Herre Konge,
for Drikken gøre!
ser stift paa Kongen.
Fejlen maa søges,
hvor Skylden er størst:
dit Blod er mørknet —
det skader din Tørst!

KONG NIDUNG.
Svig er i Øjet,
hvormed Du stirrer —
men bi, jeg skal træffe Dig:
tale skal Du!

VØLUND
løfter sit Hoved.
Tale skal jeg
om mangt og meget —
naar tale jeg vil:

men Du, Kong Nidung,
skal sværge mig til —
med alle Eder,
som Du besvor,
ved Aserne Odin og Tyrr og Thor —
ved Buens Snor
og Skibets Bord,
ved Hestens Hov
og Skjoldets Rand
og Sværdets Egg
hos vaaben-før Mand —
at ej Du vil dræbe
i Hallen herinde
Vølund og den Kvinde,
paa Fanget han tog —
ej Bane dem volde,
ej Mén eller Kvide,
om end Du fik vide,
bag Barmen hun bærer
Frugt fra min Lænd!

REJGIN.

Op! — griber ham — griber ham
Kongens Mænd!

VØLUND
stærkt.

I griber ham *ikke* —
derfor skal jeg sørge.

Kongen vil jeg spørge:
sværger Du mig Ed?

KONG NIDUNG
ser uroligt til BØDVILD, som holder sit Blik stift fæstet mod sit Skød.
Ej Udvej jeg véd —
Vølund jeg kender,
næppe han taled,
hvis ikke jeg svor!

BØDVILD
rolig og bleg.
Saa giv ham dit Ord!

KONG NIDUNG
løfter den højre Haand.
Jeg sværger ved Odin, Tyrr og Thor!
Mumlen iblandt Gæsterne.
Eden er hørt!

RAGNVALD JARL
træder utaalmodig frem.
Kong Nidung! ikke vor Vej har os ført
hid til din Fest,
Jarl Thyrse og mig,
for paa Trælle at høre!
Andet, saa tænker jeg, har vi at gøre.
Syg er Du Konge — Bud lod Du gaa:
Bødvild, den væne, paa Sinde Dig laa —
vælge hun skulde sin Husbond idag —
det har os ført — det er Festens Sag!

THYRSE JARL.
Talt har min Ven — her er Haandslag derpaa!

REJGIN
til Kongen.
Min Herre Konge, skal *jeg* forklare? . . . .

KONG NIDUNG
afbryder ham barsk.
Din Iver skal Du spare! —
til Gæsterne.
Sygt er mit Sind — min Kraft blev ødet
ved Sønnernes Tab:
en Datter har forsødet
mit Liv dets Kvæld:
hun er mit Haab for mit Riges Held,
høvdinge-løs som det snart vil vorde.
Thi træder nu frem, I Mænd dér borte,
Jarler, som vil vinde
Bødvild til Viv som lydig Kvinde
— Ragnvald og Thyrse —
vælge hun skal!
Stoltere Mø ej videnom findes,
hugprud og kysk og ætstor og ung:
Sorgen har gjort mig min Krone for tung —
hun har den Haand, som vil gribe den let,
hun, som er uden Lyde og Plet,
fatte dens Guld om den Værdigstes Pande
— Arving til Nidungs Øer og Lande:
Kongs-Sværdet blotter jeg her af dets Balg —
tal nu, min Datter, og træf dit Valg!

BØDVILD
tier og skjuler sit Blik.

KONG NIDUNG.
Se Dig op, Bødvild!
din Tavshed jeg fatter;
saa var det stedse Blufærdigheds Skik —
tal, min Datter!

BØDVILD
ser op, knejsende.
Aldrig vorder jeg Ragnvald Jarls
saa lidet som Thyrses lydige Kvinde!
træder frem mod VØLUND.
Hos Vølund sad jeg paa Sævar-Holmen,
sad paa hans Skød i Smedien inde!
Stor Bevægelse blandt Gæsterne.

KONG NIDUNG
slaar i Bordet, saa Skaalen vælter.
Raser Du Bødvild? løbsk er din Tunge;
tæmme den, skal Du. Har Mjødden Dig ruset?

BØDVILD.
Ruse gjorde mig Smeddens Mundgodt;
mere hans Lænders mandige Styrke;
da Mjødden var drukket, var Bødvild daaret
bort har jeg Barn fra hans Favntag baaret.

KONG NIDUNG
skjuler sit Ansigt med Hænderne.
O Fader-Stolthed, bedæk Dig med Blussel!
Begræde maatte jeg Sønnerne mine;

Døden dem røved, men værre end Døden
times mig Skændsel.... min Bødvild med Barn!

RAGNVALD JARL
træder frem.
Konge! jeg tager Begæring tilbage —
skøtter ej stort om din Bødvilds Haand.

THYRSE JARL
ligeledes.
Konge! jeg gør som Ragnvald, min Ven.

KONG NIDUNG
ser sig truende omkring i Hallen.
Bødvild er galen — hun taler i Afsind.
Hvem er vel *den* iblandt mine Mænd,
Jarler og Hirdfolk, som afslaar at tage
Kongs-Mø tilægte, naar Kongen byder?
Dæmpet Mumlen, Tavshed.

BØDVILD
spottende.
Hvem er vel *den,* blandt Jarler og Hirdfolk,
hvem er den *Mand,* som ej lyster min Haand?
Kærtegnet har den hans sodede Kinder,
gravet sig ind i hans ild-svedne Haar . . . . .
løfter sin Arm, hvorpaa Slange-Ringen funkler.
se dog, hvor hvid og hvor fager den skinner:
Magen ej findes i Jarlers Gaard!

KONG NIDUNG.
Slig kan Du tale. Jeg kender Dig ej —
Hvor er din Stolthed? . . . . .

BØDVILD.

Den blev i *hans* Smedie!

Peger paa VØLUND, som staar rolig, ubevægelig, indhyllet i sin fod-side Kappe, støttet mod et af Drikkebordene.

KONG NIDUNG
til VØLUND.

Tal — førend Pinsler har lammet din Røst!

VØLUND
tier.

BØDVILD.

Stolt er min Elsker — hans mægtige Bryst
huser, hvad ingen af Jer har tilhuse:
Mandigheds Mærke! . . . . .
frem imod ham med udbredte Arme:
— min Mand — min Mand!

KONG NIDUNG
rejser sig.

Huskarle, grib hende — griber dem begge!
Tærner, bring Jomfruen bort til sit Kammer!

BØDVILD
slynger en Karl og en Tærne til side.

Fader, Du svor! — Han er fri, han er *min!*

VØLUND.

Aldrig!

BØDVILD.

Aldrig?
ler krampagtig.

Hvem vanked paa Holmen derude,
Nat efter Nat, naar Husfolket sov her —
hvem stod paa Lur bag din hornede Rude,
banked paa Dør med et bønligt: luk op!
hvem har i Skarn over Anklerne vadet,
hvem har Dig elsket — elsket og hadet —
hvem uden Bødvild? Og «aldrig» Du siger?....
ler.
Altid! saalunde skal lyde dit Svar.

Hvem har forglemt, hvad hun hed, hvad hun var?
Er jeg da en iblandt Alle-Mands Piger,
strejfer jeg mand-grisk viden om Land?
Nej, jeg er Bødvild, Kong Nidungs Datter —
Vølund er Du — min Helt — min Mand!

VØLUND.

Aldrig!

BØDVILD

farer sammen, træder tilbage hen imod Kongens Sæde, stedse stirrende paa VØLUND.

KONG NIDUNG

synker tilbage i Høj-Sædet, siger med brudt Stemme, henvendt til VØLUND.

Troldkunster øved Du — slig har hun vanket,
Bødvild, min stolte — paa Holmen, hver Nat:
galdret har Smedden — Dør har han aabnet,
frydet sig over min dyreste Skat!

VØLUND

ryster langsomt paa Hovedet.

Spørg kun din Datter, *hvis* Dør vel var stængt,
hvem der vel sov bag den hornede Rude,
medens hun glammed i Skoven derude,
glammed som parre-grisk, maanesyg Hun-Ulv.

BØDVILD

skjuler sit Ansigt.

Tvi! . . . .

TÆRNERNE omringer og støtter hende.

KONG NIDUNG

løfter Armene.

Naadige Guder, til hvem jeg har blotet,
slagtet i Offer de Krigsfanger mange:
hvi har I sendt mig den Skam i min Gaard?
hvor er min Skyld, naar min Straf er saa haard?

VØLUND

ler.

REJGIN

frem til Kongen.

Konge! vi lader vel Trællen dræbe?
langsomt blandt Øgler og Orm skal han smægte.
Bødvild, den væne — naar Skammen er baaret
Tiden tilende — jeg vil hende ægte!

RAGNVALD JARL.

Buddet er godt — og Trællen skal dø!

THYRSE JARL

tøvende, med et Blik henimod BØDVILD.

Lyst har jeg selv til saa fager en Mø;
Skammen kan glemmes — dog vil jeg ej nægte:
Et er besidde — et Andet at ægte! — —

KONG NIDUNG

med fortrukket Ansigt, spodsk.

Venner jeg har — det faar jeg nu vide.

hæftig

Nej, jeg vil heller i Skændslen bide:
Bødvild skal jages nøgen paa Hede,
mens Pinsler holdes for Vølund tilrede!

VØLUND

folder Armene under Kappen overkors, løfter Hovedet, ler.

BØDVILD

river sig løs fra Tærnernes Kreds, iler hen imod ham.

Dødsens er Du,
større dog end dem alle:
se mig her paa Knæ
for Fode Dig falde!
Vølund, Du agte paa dit Liv —
dyrebart blev det mig,
var jeg end kun Din
ved Vold!

paa Knæ for ham

VØLUND.

Svedig er Du, Kvinde,
og jeg er kold —
hvad vil Du mig?

BØDVILD.

Ihukomme skal Du
min Fader at han svor:
ved Buens Snor
og Skibets Bord,
ved Hestens Bov
og Skjoldets Rand
og Sværdets Egg
hos vaabenfør Mand --
at ej dræbe han vilde
Vølund og hans Kvinde,
ej os Bane volde,
om end han fik kende
den Kvinde, Du ejed –
om end jeg dit Barn
her i Hallen bar!

vendt imod Kongen

Sligt, Fader, Du besvor
ved Odin, Tyrr og Thor!

løfter Haanden

KONG NIDUN[illegible]

mørk[illegible]

Saa har jeg [illegible]
Eden sk[illegible]
Tvi D[illegible]

Han dér
tier jo og ler!

BØDVILD.

Jag mig nu kun
paa Heden ud —
Krøblingen dér vil jeg bære,
Vølund vil jeg være
Trællekvind og Brud!

REJGIN.

Vanvid!

VØLUND
stolt smilende.

Jeg spørges jo ikke —
tale vil jeg for mig selv.
vendt mod BØDVILD
Hovmodig kom Du,
Konge-Datter, til mig;
hovmodige, grumme
ere I alle!
Det var min Hævn,
som ildned dine Sanser,
ikke min Lyst,
som brød dit Pige-Panser;
lidet jeg lo,
da din Ære jeg tog!
Tændte din haarde
Hu jeg i Brand —

én Helt skal fødes
i dette Land!
Hvad vil Du mig mere?
driver hende bort fra sig hen til Kongen
Nu faar Vølund tale —
men først vil Mjød han drikke.
Drik mig til, Kong Nidung,
af Skaalen din!
man rækker ham et Horn
Nej, af Kongens Mund-Skaal
Mjød vil jeg smage —
eller ej!

KONG NIDUNG
rækker ham med rystende Haand den ene Skaal.
Fuld Fortælling skal Du
i Hallen os give —
nu eller ej!

VØLUND
med høj Røst.
Slagte lod jeg
Sønnerne dine —
de vilde kun fulgt
deres Faders Fodspor:

jeg angrer ej min Daad!

Af Pande-Skaller
Skaaler jeg danned,
med Øje-Æblers
Perler besat —

saalunde drak Du
ved Dag og Nat:
ej Under, om Øllet
blev bedsk som Graad!

Talt har nu Vølund —
han angrer ej sin Daad.

Han fører Bægret til Munden og kaster det derpaa i Ilden, som blusser bag ham.

KONG NIDUNG

kaster med et kvalt Skrig sit Bæger fra sig, og synker sammen op imod BØDVILD, der med Rædsel stirrer paa VØLUND.

KONG NIDUNG

Ve mig! jeg drak
af mine Øjen-Stene —
død er min Dronning af Sorrig —
ledet er snart mit Liv!

REJGIN

til HUSKARLENE, idet han drager sit Sværd og peger mod VØLUND.

Griber ham, Mænd!
han staar jo alene,
Stodderen, Trællen —
slut ham i Baand!

VØLUND

river med et Ryk sin Hat og Kappe af; under Armen har han en Bylt, som han lader falde til Jorden. Belyst af Baalet, bag ham og ved Siden, ses han i skarlagenrød Skind-Klædning besat med gyldne Spanger; paa Hovedet en lav Hjælm med Guld-Rand, hvori er indridset Alfe-Leg; paa Brystet en bred

Brynje Plade af Guld, med en Kvinde-Skikkelse i ophøjet Arbejd; over Ryggen, ned ad Skuldrene, langs Armene en Kappe af snehvide Fuglefjer, indvirkede paa Guldtraade; ved Siden et bredt Sværd i Guld-Balje, Hjaltet besat med straalende Stene.

Fra Hallen lyder en Mumlen af Undren og Uro; thi Baalene begynder at sluknes, og Maaneskæret udenfor dæmpes under langsomt optrækkende Skyer. Kun Baalet ved VØLUND skinner stærkt.

VØLUND.

Gribe og binde mig? —
aldrig, med Sværd i Haand!

drager Sværdet; en Susen i Luften høres — begyndende Musik – fjærnt — der ledsager de følgende Optrin og VØLUND's stigende Tale.

RAGNVALD JARL
tøvende, til REJGIN.

Vis nu din Mandbarhed,
Rejgin, Kongens Tjener —!

THYRSE JARL
ligeledes.

Vis, hvem der vil vorde
Bødvilds Bolers Bane —
Kongens Eftermand!

REJGIN
hidset, styrter ind paa VØLUND.

Troldkarl, Du! —
kan Sværd Du døve? . . . .

VØLUND.

Pander kan jeg kløve —

hugger ham ned

Nidding, far til Hel!

Stort Gny af Vaaben og Raab i Hallen og udenfor.

RAGNVALD JARL.

I Kreds om Kongen!

springer hen bag Kongens Sæde, snubler over Skjalden, som har skjult sig

her ligger jo Skjalden!

THYRSE JARL

ligeledes, skriger.

Slutter Kreds — slutter Kreds! . .

VØLUND

tordnende.

Stille i Hallen!

svinger Sværdet over sit Hoved; en Susen høres — Lyn knitrer frem fra den Cirkel, Sværdet har beskrevet.

BUESKYTTERNE

nærmest Kongen kaster deres Vaaben og raaber.

Naade!

BØDVILD

har rejst sig fra Kongen, griber en af Bueskytterne i Kraven, slynger ham til Jorden

Fejge Mænd — fejge Jarler —
Fejghed i Hallen —
uden den Ene!

KONG NIDUNG

sidder sammensunken, slap, stirrende maalløs frem for sig.

VØLUND.

Hver Mand paa sin Plads! —
Mesteren faar I kende:
Kong Nidung og Bødvild
høre mig til Ende!

Han træder myndig nogle Skridt frem; det er som om Fjeder-Kappen bærer ham oppe; sparker den Bylt Klæder, han har kastet fra sig, ind i Baalet foran Kongen.

Brænde skal nu
Baalets Brynde
Smeddens Klæder,
smudsig' af Sod,
klæbrig' af Blod!

Endt er Drabenes Tid. —

VALKYRIERAAB

udenfor og ovenfor.

— — «Volds-Tid,
Drabs-Tid,
Sol gaar under,
Ragnarok,
lyse Guders Skumring stunder» — —

VØLUND

løfter hastig Hovedet.

Hvad? Valhalla-Røster! . . . .

udbreder Armene.

Kommer Du, Hervør —
Kommer Du, Alvide —
kommer Du, min Viv, min Brud, min Søster? . . .
Ak! —

lader Armene synke; Raabene dør bort i det Fjærne — under den dæmpede Musik af svindende Bølge-Susen og Vaabén-Gny

VØLUND

presser Hænderne hæftig-bevæget mod Brystet, ser smærtelig frem for sig — møder BØDVILDS spejdende Blik — retter sig behersket.

I Højtids-Dragten
ene staar jeg
som Kæmpe paa Valen,
hvor én Mand faldt kun —

støder med Foden til REJGINS Lig

Fører for Flokken,
som følger ham snart!

Thi *dette* blev Smedden
aabenbart —
da Hævnen var fundet,
da Hadet var sluknet,
da Ensomheds stor-ladne Ro var oprundet:
Tiden maa bøde
for Tidens Svig —
snart ligger den gamle Verden Lig.

En ny vil oprinde!

Jeg sad dér alene
i Smedien inde —
vendte min Hu
fra Længsel efter Kvinde —
vendte min Kærlighed ud mod det Hele:
mod Asernes Værk i de ringeste Dele.

Alt blev mig nyt,
Verden som gen-skabt —
om-skabt jeg selv.

Ad Vintrens Veje,
langs haardt-frossen Elv,
Krøbling jeg krøb
paa Hænder og Knæ'r
ud gennem Skoven
blandt Buske og Træer —
pirked i Sneen,
Smaadyr jeg fandt,
hvis Liv i ét længselsfuldt Haab henrandt —

Haab imod Vaar.

Da lærte jeg Menneskers
nøjsomme Kaar:
til Indsidder-Hytten,
den uselig Træl,
den fattige Fisker,
jeg krøb imod Kvæld:

knægtet af Nidung,
belastet med Byrder
— krogede Bønder og lusede Hyrder —
de tæred paa Smulen
fra forrige Aar,
de klaged aldrig —
de haabed paa Vaar.

Jeg smedded dem Plovjærn
og Leer og Drægg —
jeg smedded mig selv
fra min Hævn-Tid væk;
paany jeg smedded
ved Essens Baal,
selv drog jeg Bælgen
ved Guld og ved Staal;
og se, min Taare i Asken randt —
min Fjederhams Rester i Dyngen jeg fandt.

Da kunde jeg tvinde;
jeg nitted og bandt:
min dejlige Kvinde,
hvor Tiden da randt!

lægger sin Haand paa Brystets Brynje-Plade

Ung var jeg atter,
min Barm blev saa fuld —
og Hervør-Alvide
stod frem af mit Guld!

Alfe-Leg risted jeg
ind i min Hjælm-Rand;
Smedien fyldtes
af Sommerdags-Minder;
Livs-Brisen vifted mig
ren om min Isse —
mens Sveden drev ned
ad de sodede Kinder.

Skinddragt jeg gjorde
til Højtids-Skrud mig;
et Sværd jeg mig danned —
i Fjederham stod jeg;
da monne jeg Verden
fra nyt af beskue —
da greb et besynderligt
Smedde-Mod mig.

Han løfter Haanden. Baalene flammer paany højt, og Maanen skinner klart udenfor Hallen. I tavse, betagne Grupper betragter Mændene ham. Musiken ledsager hans ændrede Rhythmer.

Ikke længer jeg hamred
Plovjærn, Leer og Drægg —
men Pile, Hjælm og Brynje
til Nidung-Ynglens Skræk;
af Trælle og Stakler, som kryber
kroget langs Jord,
én samlet Hird vil jeg mønstre
sejrrig, stor!

Da skal der, Hervør-Alvide,
rase en Storm gennem Landene hen:
da skal de vældige Guder
blande sig mellem de standende Mænd,
give *dem* Sejer, hvem Sejer er værd —

og begrave i Højen det sidste Sværd!

med mægtig Røst

Vide vaander sig — vide —
Verden i Tvedragt delt,
vunde-slagen af Nid og Nag:
Kærlighed kun faar Saaret hel't —
frem da, til Kærligheds Dag!

Stor træder Liden i Grøften ned,
øger sit Ran ved hans rindende Sved,
fordrer sig Adels-Vej op til sin Gaard,
sidder i Højsædet umættet, haard —
Kærlighed løfter fra Skarnet den Smaa,
lærer den Store Lov-Vej at gaa,
tugter ham, vil han ej Buddet nemme,
er dog i Mildhed den yderste fremme,
virksom fra Gry til Sol gaar ned —
vaager ved Natten, o Kærlighed!

udstrækker Armene med storladen Pathos

Spyd-Gny jeg hører; bag Sky det dirrer —
ser jeg Dig, Hervør, i straalende Skrud?
Ej paa din herlige Hvidhed jeg stirrer —
Lidelsen slukked min Sanse-Glød ud!

Lysner dit Øje: lad mit da kun sløres,
sikkert min Fod over Livs-Fjældet føres,
stigende skrider jeg,
Dunsterne vrider sig
angst gennem Dalen for Hlidskjalvets Skær:
op kommer Vølund — i renest Begær —
fulgt af sin Elskov — det Højeste nær!

Det tordner. Maaneskæret dæmpes. VØLUND staar, med udbredte Arme, løftet Fjeder-Kappe, som vilde han flyve. BØDVILD springer frem.

BØDVILD
pegende paa KONGEN.

Sløvhed har rammet min Fader —
handle maa hans Datter!
stiller sig frem, pegende paa VØLUND
Daare eller Gud
taler af hans Mund; —

død eller levende:
min Husbond er han! —

kaldes skal han Konge,
om end dræbt i min Favn! —

hvad jeg ved Barmen bærer,
arver hans Ry og Navn!
driver Mændene frem, med opløftede Skjolde, ind paa VØLUND
Klemmer ham mellem Skjolde!
døver hans Sværd! . . . .

VØLUND
hugger dem ned.
Plads for min Færd!
Ud flyver Vølund i Verden,
at mødes med Hervør!

Et stort Gny; langt henrullende Torden. I Gaardsrummet slukkes Baalene. Stærk Lysning fraoven. I Luften kommer EJNHERIER tilsyne, i skinnende Rustninger, favndybe Rader.

EJNHERIER.
Vølund — Vølund —
vor Mand er Du!

BØDVILD
vildt.
Om Luften saa sendte Dig
tusinde Stridsmænd:
min Mand er Du!

Lysningen stærkere. VALKYRIER frem fra Skyerne. Forrest og i Midten HERVØR, som strækker Armen ud.

VØLUND.
Hervør! —
jeg kommer!

Fjederhammen løfter ham — op over Mængden — gennem Hallen — ud over Gaardsrummet, hvor Mændene styrter til Jorden. VØLUND daler ned paa det Øverste af Tømmer-Stilladset — «Kraken» — hvor HERVØR slutter ham i sine Arme.

BØDVILD

river Bue og Pil fra en af de nærmeste Mænd, iler igennem Hallen, standser i Dør-Aabningen, og raaber, idet hun sigter paa VØLUND.

Har Du og Koner i Himlen? —
bi — her er Bud
fra dem paa Jorden!

skyder

VØLUND

truffet, segner ned ved HERVØRS Bryst.

O smærtefrie Braad
blandt dødelige Vunder! . . . ,

HERVØR

løfter ham op til sig.

Hvad evigt vil leve —
maa først paa Jord gaa under!

VALKYRIER.

Hævn — Hævn! —

EJNHERIER.

Ragnarok stunder! . . . .

Vældige Lurtoner fra det Fjærne.

Frygtelige Skrig. Tordenbrag med Lyn paa Lyn.

Susen af Stormvejr, og kogende Dampe af Havet i Oprør. Luften er opfyldt af vilde Syner: VALHALLA-GUDERNE i Kamp med JÆTTERNE — Lys og Mørke skifter — og i uhyre Perspektiver af hvirvlende Brande ses de Kæmpende at trænges og brydes mellem Skylagene.

Kampen udstrækker sig nedover Jorden. I Halvmørke vælter sig stridende Mænd og hvinende Kvinder over Gaardspladsen. Udhuse, Tømmer-Stillads, Hallens Dørposter styrter. Baalene i Hallen er splittet og slukkede — undtagen det ene Baal foran Kong Nidungs Højsæde. Man ser Odins Gudebilled løsne sig og falde ned over NIDUNG, som knuses i sit Sæde.

BØDVILD, med Sværd i Haand, drives kæmpende tilbage mod Forgrunden. GÆSTERNE nedhugges ved hendes Side.

En JÆTTE, med opløftet Kølle, griber hende i Haaret.

BØDVILD skriger: «Er Hervør omkommet?» . . . . .

Jætten slipper med et Grin sin Kølle, slæber hende hen til Baalet, løfter hende i Vejret, kvæler hende, og kaster hende hen ad Gulvet.

Ved Baalets døende Skær ser man Jættens Ansigt — det er SVARTALF.

En Ejnherie — LYSALF — styrter ind paa ham, gennemborer ham med sit Spyd — og fældes selv af Thurser, der oversvømmer hele Forgrunden, hvor Kampen fortsættes i fuldkomment Mørke — indtil Alt ramler sammen under et øresønderrivende Skrig.

Det store Mørke — den store, dybe Tavshed.

Musiken, der har ledsaget den voldsomme Handling, er forstummet. Kun en enkelt lille Rislen — som et svagt Kildeløb — høres.

Skuespil

(Livs-Drømmen.)

Det er den maanelyse Frostnat — udenfor VØLUNDS Hus fra Sommerens Tider. Stjærnerne skinner klart; Maanens Skær ligger grønligt over det snedækte Landskab. Store Snemasser er føget sammen helt op mod Husets Tag og ad det knudrede Egetræs Stamme.

Sne overalt.

Paa den lave Bænk nedenunder Brinken — hvor Vølund hin Sommerkvæld sad og arbeidede — har HERVØR bragt VØLUND til Sæde.

Hun har lagt Skjold og Spyd fra sig — læner hans Hoved op imod sit Bryst. Hans ene Arm hviler i hendes Skød; i den venstre Haand holder han sit Sværd. Hans Øjne er lukkede.

Gennem Is- og Snelagene under Plankebroen risler Elven svagt hen. Dens Lyd høres som en stille Musik.

HERVØR

bøiet over VØLUND.

Sover Du, Vølund? —
hvi gaar det din Vunde:
smærter den end?

VØLUND

med lukkede Øine.

Intet smærter mig —
nu jeg hviler hos Hervør.

vil løfte sig og støtte paa sin Arm, men synker tilbage; spørger med svag Røst, men roligt

Er det Døden? — —

HERVØR
river sin Pansersærk tilside, trykker hans Ansigt op til sit Bryst.
Kend — det er Livet!

VØLUND.
Velsignede! —

HERVØR.
Tidt, naar om Natten
paa den blodige Val
jeg hviled mig mødig
— vilde Skygger omkring mig
og rallende Suk —
da trykked jeg min egen
Haand, den kolde,
til mit varme Bryst,
vugged den ved mit Hjærte,
og hvisked:
Vølund, sover Du? —

VØLUND.
Velsignede! —

HERVØR.
Mættet er Møens
Higen efter Hær-Skrig;
blændet mine Blikke
spørger ej om Spyd-Glans:
glad er jeg vorden
Dig til Vilje —
mild hos sin Husbond
Hervør hviler.

VØLUND.

Alvide! —

HERVØR.

Og se, Du smiler:
dit Blik oplades —
brændende fæster det sig mod min fulde
Barm — og til Kulde
kender vi lidet:
vi, som har Sommer
i Vintrens Ve!

VØLUND.

Du fejler, Hervør:
trindt om er Sne,
Vinter og Død!
Min Vunde brænder,
kolde mine Hænder
knuges i dit Skød.
stønner urolig
Op, drag Sværdet,
Vølund — at værge
Hervør-Alvides
elskede Liv!

HERVØR
smiler.
Du fejler, Vølund:
Intet truer
din elskede Viv!
Ragnaroks Luer

er sluknede sunkne
bag Valhallas Vold —
Sejren er vunden
og *vi* i Behold!

inderlig

O Vølund, Vølund,
stor-ladne Kæmpe,
lad Budskabet dæmpe
din Uros Brand:
ved Dig har jeg vunden,
hvad Kvinder vil vinde —
hos Dig har jeg funden,
hvad tabes ej kan:

Fred i mit Hjærte,
Fryd hos en Mand!

VØLUND

løfter Hovedet, ser sig om.

Hvad lysner histoppe
for fred-farlig Brand?
hvad glimter dér borte
for Hær-Skygger sorte,
bag Skyer,
som flyer
og nævner ved Navn mig? . . .

fatter om Sværdet og vil rejse sig

jeg kommer — velan!

HERVØR

holder ham tilbage.

Kun Rester af Hæren,
hvem Vaaben Du smedded —
kun Glimt af de Klinger
og Brynjer og Lanser,
Du aarked at danne,
da Orlog var Løsen
for Folkenes Id ....

omfavner ham

nu bruges ej Panser,
da Sværdet i Højen
blir gravlagt med Støjen
af Slægternes Strid!

VØLUND

slipper Sværdet, griber hendes Hænder, fører dem over sin Pande, ser hende forskende ind i Øjnene.

Husval mig nu Panden
med Hænderne bløde,
mens Øjnene smile ....
blev Verden en anden,
mens Vølund fik hvile? —
blev *vi* da tilbage
alene blandt Døde?

peger omkring sig

Ak, Verden blev kold,
da den slukned sin Brand —
kun Is i Behold
for det grav-lagte Land!

HERVØR

fatter hans Hoved mellem sine Hænder — kysser ham kærligt.

I Kys vil jeg tale —
det smælter al Sne.
I Favntag Du høre,
hvad snart Du faar se!

En rødmende Lysning af Morgengry er begyndt oppe over Højen; Sneen løsner sig fra Husets Tag og Træernes Grene — falder til Jorden, hvorfra Græs og Blomster begynder at skyde op.

Elven bryder sig Vej gennem Ismasserne — dens Løb forstærkes og breder sig — Klangen af dens Vovers Musik stiger med HERVØRS Tale. Naar hun holder inde, er Landskabet ganske sommerligt.

HERVØR.

Tilbage
blandt Døde? —
saa spørger Du
din Viv:
Verden var os ligegyldig,
dengang den bar Kniv —
om levende, om døde,
vi kæred os lige derom,
da paa vor Vej imøde
fra hver sin Hælvt vi kom:

Skæbnen monne os raade,
den raader end vort Liv!

Vi lever jo, min Vølund:
saa lever en Verden om *os*;
Hus vil vi deri bygge,
de værste Varsler til Trods:
men ej vil de naadige Guder
beskæmme vor faste Tro;
vi pløjer vor Kærligheds Varsler ind
i Plankerne til vor Bo!

Himlenes Hvælv er styrtet
paa Jordens Rygrad ned;
knust ligger Menneskeynglen
i hele sin Usselhed;
men Spirerne, Spirerne skyde
fra blod-gødet Jordbund frem:
o Kærligheds evige Vaarbrud,
du rejser paany dit Hjem!

Om *tvende* kun blev tilbage
og bød Forbandelsen Stop:
saa skyder en Verden saa fage
af Verdens Undergang op;
og *hver* bar vi Skyld, mens vi kriged,
vor egen Skæbne tiltrods:
og hver maa vi rejse Riget
paa Skyldens Ruin i os!

O Vølund, Vølund, der lever
en Verden saa underfuld
i dem, som tilsammen rister
Runer i Hjærtets Guld:

men først maa det Hjærteblod strømme
i Nornernes Kumme ned —
da grønnes de gyldneste Runer
som Blomster af kvalfuld Sved.

Du spørge den Kvinde, som føder,
var Hytten end tækket med Bark —
Du spørge den Mand, som bløder
krumbøjet over sin Mark:
de signer i Lidelsens Stunder
et Haab, som aldrig kan dø:
nej, Verden kan aldrig gaa under,
hvor Kærlighed saaed sit Frø.

Lad Ygdrasil trøskes og frønnes
for Nidhuggs ædende Savl —
hvor Ide-Sletterne grønnes
staar Gimle med gyldent Tavl;
dér samles de Skyldfries Skare,
hvor Odin begrov sin Kniv:
den *anden Verden* vil vare
en Evighed i vort Liv!

STEMMER FRAOVEN.

«Ser opstige for anden Gang
Jord af Havet grøn og herlig» ....

HERVØR.

Hører Du
min Vølund,

de Røster
bag Sky:
ej er det Valhalla-Møer,
der byder de Fejge fly —
styrtet er Gudeborgen
med Verden fra igaar,
en nyskabt i Gryets Morgen
tjælder idag sin Gaard:
i Hjærtet saa ville vi bygge
vor Verden op paany!

VØLUND

knuger hende til sig og udbryder.

Alvide! se, det er Sommer .....

glad bevæget

saa mestred Du mer end jeg!

HERVØR

Jeg var kun de Højestes Værktøj —

ind til hans Bryst

det bliver bestandig hos Dig!

LYSALFS STEMME

ovenover Højen.

«Aser mødes paa Idesletten,
Midgaards-Ormen dér de mindes
og det store Skæbne-Stevne
samt Fimbultys Fortids-Runer.»

LYSALF

kommer frem deroppe, omringet af PUSLINGER, ALFER, SMAAPIGER, DVÆRGE i mylrende Mængde, han standser og kvæder.

«Sal ser jeg staa mer faur end Sol
udi Gimle gylden-tækket;
skal dér skyldfri Skarer dvæle
og i Livstid Lykke nyde.»

VØLUND

Lysalf! — velkommen
Du Lykkens Budbringer!

LYSALF

idet han stiger ned, stærkt, mens Skaren omkring ham falder i.

«Kommer herlig Stor-Herskeren,
stærk fra oven, Alt han styrer;
Dom han siger, Strid han stiller,
fæstner Vedtægt, som vare vil.»

VØLUND.

Hvad er det for Toner —
hvor kender jeg dem? — —

HERVØR

Hvad Vølven spaaed,
Lysalf kvæder —

hun slipper VØLUND, vender sig mod Puslingerne, som jublende omringer hende

Kom! Blomster skal kranse
Huset i Klynger
og Puslinger danse
mens Alfer synger!

Hun og Smaapigerne plukker Blomster og slynger dem i Kranse over Husets Døre.

LYSALF
pegende mod Vølunds Sværd.

Puslinger, Puslinger,
griber hans Sværd!
ned skal det graves
i Højen her:
aldrig dets Staal
skal Rod-Skud bære —
gold skal den Udsæd
for evigt være!

Dværgene slæber under stor Jubel Vølunds Sværd op ad Højen og driver det ned i Jorden dér.

DVÆRG.

Ned, ned
i Muldvarps Bo,
lev i Fred
og lig i Ro:
Vand skal ave
Staalets Egg,
Rust skal gnave
Styrken væk!
Ned!

SMAAPIGE
synger under Kranse-Vi
Alt det Smaa,
vi Smaa v
dette Hus
ti

Fuglekvidder, Blomsterduft,
Sol-Smil gennem dag-mild Luft.
U-sét vil vi
Dagen over
flyve ind og smutte ud,
og ved Nat,
naar Huset sover,
bringer vi et Drømme-Bud:
Se, vi kysser Eder Panden,
stryger over Kinden hen —
Verden blev en ny og anden,
da I selv blev ny igen!

DVÆRGE
bringer knælende et Diadem til VØLUND.

DVÆRG.
Vølund! vær vor Konge god —
tag vor Krone, vort Klenod!

VØLUND
skyder Kronen fra sig.
Aldrig Konger længer —
fordi ingen Trælle!
lydig mod Kærligheds Lovbud
alle af sig selv!

SMAAPIGE.
Hør hans Stemme! mildt den lød:
her vil store Værker fremstaa,